

Knjiga o Sucima

¹ Poslije smrti Jošuline upitaše Izraelci Jahvu: “Tko će od nas prvi poći na Kanaance da se protiv njih bori?” ² A Jahve odgovori: “Neka Juda prvi pođe; u njegove ruke stavljam zemlju.” ³ Tada Juda reče svome bratu Šimunu: “Pođi sa mnom u zemlju koja mi je dosuđena u baštinu; borit ćemo se protiv Kanaanaca, a potom ću se ja uza te boriti na tvojoj zemlji.” I Šimun ode s njim. ⁴ Ode Juda i Jahve im predade u ruke Kanaance i Perizane te pobiše u Bezeku deset tisuća ljudi. ⁵ U Bezeku zatekoše Adoni-Sedeka, udariše na nj i poraziše Kanaance i Perizane. ⁶ Kad je Adoni-Sedek nagnuo u bijeg, gonili su ga, uhvatili ga i odsjekli mu palce na rukama i nogama. ⁷ Tada reče Adoni-Sedek: “Sedamdeset kraljeva odsječenih palaca na rukama i na nogama kupilo je mrvice pod mojim stolom. Kako sam činio, tako mi Bog vraća.” Odveli su ga u Jeruzalem i ondje je umro. ⁸ Zatim Judini sinovi udariše na Jeruzalem, osvojiše ga, posjekoše mačem žitelje i spališe grad. ⁹ Poslije toga krenuše Judini sinovi da se bore protiv Kanaanaca koji su živjeli u Gorju, Negebu i u Šefeli. ¹⁰ Onda Juda ode na Kanaance koji su živjeli u Hebronu - Hebronu bijaše nekoć ime Kirjat Arba - i ondje potuče Šešaja, Ahimana i Talmaja. ¹¹ Odatle krenu na stanovnike Debira, koji se nekoć zvao Kirjat Sefer. ¹² Tada reče Kaleb: “Tko pokori i zauzme

Kirjat Sefer, dat ću mu svoju kćer Aksu za ženu.”
¹³ Zauze ga Otniel, sin Kenaza, mlađeg brata Kalebova, i Kaleb mu dade svoju kćer Aksu za ženu. ¹⁴ Kad je prišla mužu, on je nagovori da u svoga oca ište polje. Siđe ona s magarca, a Kaleb je upita: “Što hoćeš?” ¹⁵ Ona mu odgovori: “Daj mi blagoslov! Kad si mi dao kraj u Negebu, daj mi onda i koji izvor vode.” I Kaleb joj dade Gornje i Donje izvore. ¹⁶ Sinovi Hobaba Kenijca, tasta Mojsijeva, odoše iz Palmova grada s Judinim sinovima u Judinu pustinju, koja je u Negebu, na jugu od Arada. Tu se nastaniše među Amalećanima. ¹⁷ Potom ode Juda s bratom Šimunom i pobiše Kanaance koji su živjeli u Sefatu i grad izručiše “heremu”, prokletstvu. Zbog toga se grad prozva Horma. ¹⁸ Ali Juda nije uspio zauzeti Gaze s njenim područjem, ni Aškelona s njegovim područjem, ni Ekrona s njegovim područjem. ¹⁹ Jahve bijaše s njim te on osvoji gorje, ali ne mogaše potjerati onih u nizini jer imahu željezna kola. ²⁰ Kao što bijaše odredio Mojsije, dadoše Hebron Kalebu, koji iz njega otjera tri sina Anakova. ²¹ A Benjaminovi sinovi ne uspješe otjerati Jebusejaca koji su živjeli u Jeruzalemu i tako Jebusejci ostadoše u Jeruzalemu s Benjaminovim sinovima do dana današnjega. ²² Krenu i pleme Josipovo na Betel i Jahve bijaše s njima. ²³ I pleme Josipovo uze izviđati Betel. Grad se nekoć zvao Luz. ²⁴ Uhode opaziše čovjeka gdje izlazi iz grada i rekoše mu: “Pokaži nam kuda se može u grad, pa ćemo ti biti milostivi.” ²⁵ On im pokaza kuda mogu u grad. I

sve u gradu isjekoše mačem, a onoga čovjeka sa svom njegovom obitelji pustiše da ode. ²⁶ Čovjek je otišao u zemlju Hetita i ondje sagradio grad i prozvao ga Luz. Tako se zove još i danas. ²⁷ Manaše nije osvojio Bet-Šeana i njegovih sela ni Tanaka i njegovih sela. Nije potjerao ni stanovnika iz Dora i njegovih sela, ni stanovnika Jibleama i njegovih sela, ni stanovnika Megida i njegovih sela. Tako su Kanaanci ostali i živjeli u toj zemlji. ²⁸ Kad je Izrael ojačao, nametnuo je Kanaancima tlaku, ali ih nije mogao otjerati. ²⁹ Ni Efrajim nije otjerao Kanaanaca koji su živjeli u Gezeru, tako te su Kanaanci tu živjeli među njima. ³⁰ Zebulun nije otjerao stanovnika Kitrona ni stanovnika Nahalola. Tako su Kanaanci ostali usred Zebulunovih sinova, ali im bijaše nametnuta tlaka. ³¹ Ni Ašer nije otjerao stanovnika Akona, ni stanovnika Sidona, ni onih iz Mahalaba, Akziba, Helbe, Afika i Rehoba. ³² Ašerovci su ostali tako među Kanaancima, stanovnicima te zemlje, jer ih nisu otjerali. ³³ Naftali nije otjerao stanovnika Bet-Šemeša i Bet-Anata, nego je živio među Kanaancima koji su nastavali tu zemlju, ali je stanovnicima Bet-Šemeša i Bet-Anata nametnuta tlaka. ³⁴ Amorejci su potisnuli Danove sinove u goru i nisu ih puštali da siđu u ravnicu. ³⁵ Amorejci su se zadržali u Har-Heresu, Ajalonu i Šaalbimu, ali kad je ruka Josipova doma ojačala, bila im je nametnuta tlaka. ³⁶ Područje Edomaca pruža se od Akrabimskog uspona do Stijene pa naviše.

2

¹ Anđeo Jahvin dođe iz Gilgala u Bokim i reče: "Izveo sam vas iz Egipta i doveo vas u zemlju koju sam vam obećao zaklevši se ocima vašim. Rekao sam: 'Neću raskinuti Saveza svog s vama do vijeka.' ² A vi ne sklapajte saveza sa stanovnicima ove zemlje; nego rušite njihove žrtvenike!" Ali vi niste poslušali moga glasa. Što ste učinili? ³ Zato vam kažem: neću ih odagnati pred vama. Nego, oni će vas tlačiti i bogovi njihovi bit će vam zamkom." ⁴ Kad Anđeo Jahvin izreče te riječi svim Izraelcima, narod zakuka i zaplaka. ⁵ I tako prozvaše ono mjesto Bokim i ondje prinesoše žrtve Jahvi. ⁶ Tada Jošua otpusti narod i razidoše se Izraelci svaki na svoju baštinu da zaposjednu zemlju. ⁷ Narod je služio Jahvi svega vijeka Jošuina i svega vijeka starješina koje su nadživjele Jošuu i vidjele sva velika djela što ih je Jahve učinio Izraelu. ⁸ Jošua, sin Nunov, sluga Jahvin, umrije u dobi od sto deset godina. ⁹ Sahraniše ga u kraju što ga je baštiniu u Timnat Heresu, u Efrajimovoj gori, sjeverno od planine Gaaša. ¹⁰ A kada se sav onaj naraštaj pridružio svojim ocima, naslijedi ga drugi naraštaj koji nije mario za Jahvu ni za djela što ih je učinio Izraelu. ¹¹ Tada su sinovi Izraelovi počeli činiti ono što Jahvi nije po volji i služili su baalima. ¹² Ostaviše Jahvu, Boga otaca svojih, koji ih je izveo iz zemlje egipatske, i pođoše za drugim bogovima između bogova okolnih naroda. Klanjahu im se, razgnjeviše Jahvu. ¹³ Otpali su od Jahve da bi služili Baalu

i Aštarti. ¹⁴ Zato Jahve izli gnjev svoj na Izraela: prepusti ih pljačkašima da ih plijene, izruči ih neprijateljima uokolo, tako te se ne mogoše oduprijeti. ¹⁵ Što bi god počeli, ruka se Jahvina okretala protiv njih na njihovu nesreću, kao što im je Jahve rekao i kao što im se zakleo. I tako zapadoše u veliku nevolju. ¹⁶ Tada im Jahve stade podizati suce da ih izbavljaju iz ruku onih koji su ih pljačkali. ¹⁷ Ali oni ni svojih sudaca nisu slušali, nego se iznevjeriše s drugim bogovima te im se klanjahu. Brzo su zašli s puta kojim su išli oci njihovi slušajući Jahvine zapovijedi; oni nisu činili tako. ¹⁸ Kada im je podizao suce, Jahve bijaše sa svakim sucem te ih izbavljao iz ruku njihovih neprijatelja za svega vijeka sučeva, jer se sažalilo Jahvi koliko su uzdisali pod jarmom onih koji su ih ugnjetavali. ¹⁹ A kada bi sudac umro, oni bi opet zapadali u veću pokvarenost nego njihovi oci. Išli su za drugim bogovima, služili im i klanjali im se, ne odustajući od svojih opakih djela i postupaka. ²⁰ Tada Jahve planu gnjevom na Izraela i reče: “Kad je taj narod pogazio Savez kojim sam obvezao njihove očeve i nije poslušao glasa moga, ²¹ ni ja odsad neću pred njim potjerati ni jednoga između naroda što ih je Jošua po svojoj smrti ostavio”, ²² da bi njima stavio na kušnju Izraela: hoće li se ili neće držati Jahvinih putova kao što ih se držahu oci njihovi. ²³ Zato Jahve bijaše ostavio te narode i nije ih odmah izagnao ni predao Jošui u ruke.

3

¹ Ovo su narodi koje je Jahve pustio da ostanu kako bi njima iskušavao sinove Izraelove, sve one koji ne iskusiše ratova kanaanskih. ² Bijaše to samo na korist pokoljenjima sinova Izraelovih da nauče vještinu ratovanja - barem oni koji nisu iskusili prijašnjih ratova: ³ ostade pet knezova filistejskih i svi Kanaanci, Sidonci i Hivijci koji su živjeli na gori Libanonu od gore Baal-Hermona do ulaza u Hamat. ⁴ Oni su poslužili da se iskuša Izrael: da bi se vidjelo hoće li se držati zapovijedi što ih je Jahve preko Mojsija dao njihovim ocima. ⁵ Tako su Izraelci prebivali usred Kanaanaca, Hetita, Amorejaca, Perižana, Hivijaca i Jebusejaca; ⁶ ženili se njihovim kćerima i davali svoje kćeri njihovim sinovima i služili njihovim bogovima. ⁷ I činili su Izraelci ono što Jahvi nije bilo po volji. Zaboravili su Jahvu, svoga Boga, da bi služili baalima i ašartama. ⁸ Tada Jahve planu gnjevom na Izraela i dade ih u ruke Kušanu Rišatajimu, kralju edomskom; i služiše Kušanu Rišatajimu osam godina. ⁹ Tad Izraelci zavapiše Jahvi i Jahve im podiže izbavitelja, Otniela, sina Kenaza, mlađega brata Kalebova, da ih oslobodi. ¹⁰ Duh Jahvin siđe na nj i on posta sucem Izraelu. I povede Izraela u boj. Jahve mu preda u ruke Kušana Rišatajima, kralja edomskog, i on pobijedi Kušana Rišatajima. ¹¹ Zemlja je otad bila u miru četrdeset godina. Poslije smrti Otniela, sina Kenazova, ¹² Izraelci su počeli opet činiti što je zlo u očima Jahvinim. Zato Jahve dade Eglonu, kralju moapskom, moć nad

Izraelom, jer su činili što je zlo pred Jahvom. ¹³ Eglon se ujedini sa sinovima Amonovim i Amalekovim, pođe na Izraela, potuče ga i osvoji Palmov grad. ¹⁴ Izraelci su služili moapskom kralju Eglonu osamnaest godina. ¹⁵ Tada Izraelci zavapiše Jahvi i Jahve im podiže izbavitelja - Ehuda, sina Gere iz Benjaminova plemena, čovjeka koji bijaše ljevak. I poslaše ga Izraelci da im odnese danak Eglonu, kralju moapskom. ¹⁶ A Ehud načini sebi bodež sa dvije oštrice, lakat dug, i pripasa ga pod haljine uz desno bedro. ¹⁷ I odnese danak Eglonu, kralju moapskom. Eglon bijaše vrlo debeo. ¹⁸ Predavši danak, Ehud ode s ljudima koji bijahu donijeli danak. ¹⁹ Ali kada je došao do idola u blizini Gilgala, vrati se i reče: "Imam ti, kralju, reći jednu tajnu!" Kralj mu odvrati: "Tiho!" I svi koji su uza nj bili izađu. ²⁰ Ehud uđe. Kralj je sjedio u hladovitoj gornjoj sobi; bio je sam. Ehud mu reče: "Imam, kralju, za tebe riječ od Boga!" On odmah usta s prijestolja. ²¹ Tad Ehud lijevom rukom trgnu bodež s desnog bedra i satjera mu ga u trbuh. ²² Za oštricom uđe sav držak i salo se sklopi za oštricom, jer Ehud nije mogao izvući oštricu iz trbuha. Nečist je izlazila odande. ²³ Ehud je otišao kroz trijem; za sobom je zatvorio vrata gornje sobe i zaključao ih. ²⁴ Kada je on otišao, vrate se sluge da pogledaju. Kako vrata gornje sobe bijahu zaključana, rekoše: "Bit će da je otišao na stranu, u klijet do hladovite sobe." ²⁵ Čekali su ga dugo, u nedoumici, jer on nije otvarao vrata gornje sobe. Naposlijetku

uzeše ključ i otvoriše: gospodar im ležao na tlu, mrtav. ²⁶ Dok su oni čekali, Ehud je pobjegao, prošao već idole i sklonio se u Seiru. ²⁷ Čim dođe u zemlju Izraelovu, zasniva u rog na Efrajimovoj gori; i siđoše Izraelci s njim s gore, a on im stajaše na čelu. ²⁸ I reče im: "Pođite za mnom! Jahve vam je u ruke predao Moapce, vaše neprijatelje." Oni krenuše za njim, zatvoriše Moapcima put preko gazova Jordana i ne dadoše nikome prijeko. ²⁹ Pobili su u to vrijeme oko deset tisuća Moabaca, sve kršnih i hrabrih ljudi, i nijedan im nije umakao. ³⁰ Toga su dana Moapci potpali pod ruku Izraelovu i zemlja bijaše mirna osamdeset godina. ³¹ Poslije njega bijaše Šamgar, sin Anatov. On je pobio šest stotina Filistejaca ostanom volujskim. Tako je i on spasio Izraela.

4

¹ Poslije smrti Ehudove Izraelci su opet stali činiti što Jahvi nije po volji ² i Jahve ih predade u ruke Jabinu, kanaanskom kralju koji je vladao u Hasoru. Vojskovođa vojsci njegovoj bijaše Sisera, koji je živio u Harošetu Poganskom. ³ Tad Izraelci zavapiše Jahvi. Jer Jabin imaše devet stotina željeznih bojnih kola i teško je tlačio Izraelce dvadeset godina. ⁴ U to vrijeme Izraelu je sudila proročica Debora, žena Lapidotova. ⁵ Živjela je pod Deborinom palmom između Rame i Betela u Efrajimovoj gori i k njoj su dolazili Izraelci da presuđuje u njihovim sporovima. ⁶ Ona dozva Baraka, sina

Abinoamova, iz Naftalijeva Kedeša i reče mu: “Evo što ti Jahve, Bog Izraelov, zapovijeda: 'Idi, kreni na goru Tabor i uzmi sa sobom deset tisuća ljudi između Naftalijevih i Zebulunovih sinova. ⁷ Ja ću k tebi na Kišonski potok privući Siseru, vojskovođu Jabinove vojske, s njegovim bojnim kolima i svim ratnicima te ću ga predati u tvoje ruke.’” ⁸ Barak joj odgovori: “Ako ti pođeš sa mnom, ići ću; ako li ne pođeš sa mnom, ne idem.” ⁹ “Idem s tobom”, reče mu ona, “ali na putu kojim ćeš poći slava neće tebi pripasti jer će Jahve ženi predati u ruke Siseru.” Tada Debora ustane i pođe s Barakom u Kedeš. ¹⁰ Onamo je Barak pozvao Zebuluna i Naftalija. Deset tisuća ljudi pođe za njim, a išla je s njim i Debora. ¹¹ Heber Kenijac bijaše se odvojio od Kajina, jednoga od sinova Hababa, tasta Mojsijeva; razapeo je svoj šator kod Hrasta u Saanimu, nedaleko od Kedeša. ¹² Javiše Siseri da je Barak, sin Abinoamov, izašao na goru Tabor. ¹³ Nato Sisera sabra sva svoja kola, devet stotina željeznih kola, i sve ljude koje je doveo od Harošeta Poganskog do Kišonskog potoka. ¹⁴ Debora reče Baraku: “Ustani, evo dana kada će Jahve predati Siseru u tvoje ruke! Sam Jahve ide pred tobom!” I Barak siđe s gore Tabora sa deset tisuća ljudi za sobom. ¹⁵ Jahve zastraši Siseru, sva njegova kola i čitavu njegovu vojsku, koja naže u bijeg pred mačem Barakovim. Sisera siđe sa svojih kola i pobježe pješice. ¹⁶ Barak je gonio kola i vojsku sve do Harošeta Poganskog. Sva je Siserina vojska pala od oštrog mača i nijedan čovjek nije umakao.

17 Sisera je dotle bježao pješice prema šatoru Jael, žene Hebera Kenijca, jer između Jabina, kralja hasorskog, i kuće Hebera Kenijca bijaše mir. 18 Jaela iziđe Siseri u susret i reče mu: “Zaustavi se, gospodar, svrati se k meni. Ne boj se ničega!” On svrati k njoj pod šator, a ona ga pokri pokrivačem. 19 On joj reče: “Daj mi malo vode jer sam žedan.” Ona otvori mijeh s mlijekom, napoji ga i opet ga pokri. 20 “Stani na ulazu u šator”, reče joj on, “pa ako tko naiđe i zapita te: 'Ima li tu koga?' ti odgovori: 'Nema!’” 21 A Jaela, žena Heberova, uze šatorski klin i čekić u ruke, tiho mu se približi i zabi mu klin kroza sljepoočice tako da se zario u zemlju. On od iscrpljenosti bijaše tvrdo zaspao i tako umrije. 22 I gle, dođe Barak progoneći Siseru. Jaela iziđe preda nj i reče mu: “Dođi da ti pokažem čovjeka koga tražiš.” On uđe k njoj, i gle - Sisera ležaše mrtav, s klinom u sljepoočici. 23 Tako je Bog u onaj dan ponizio Jabina, kralja kanaanskog, pred Izraelcima. 24 Ruka Izraelaca postajaše sve teža Jabinu, kralju kanaanskom, dok ga nije napokon zatrla.

5

1 Toga dana Debora i Barak, sin Abinoamov, zapjevaše ovu pjesmu: 2 Ratoborno rasuše kose borci izraelski i dragovoljno krenu narod: blagoslivljajte Jahvu! 3 Čujte, o kraljevi! Poslušajte, knezovi! Jahvi ja pjesmu pjevam, Jahvu, Boga Izraelova, ja slavim. 4 Sa Seira kad si silazio, Jahve, pobjednički kad si kročio iz polja edomskih, sva se zemlja tresla, lila se nebesa,

oblaci curkom daždjeli. ⁵ Brda se tresla pred tobom, o Jahve, Jahve, Bože Izraelov! ⁶ U dane Šamgara, sina Anatova, u dane Jaele opustješe putovi; i oni koji su putovali, obilažahu naokolo. ⁷ Pusta bijahu sela izraelska dok ne ustadoh ja, Debora, dok ne ustadoh kao majka Izraelu. ⁸ Tuđe bogove sebi izabraše, i zato im rat stade pred vrata. Za pet gradova ne bi nijednog štita! Nijednog kralja za četrdeset tisuća u Izraelu! ⁹ Srce moje kuca za vođe izraelske, za narod što dragovoljno u boj kreće! Blagoslivljajte Jahvu! ¹⁰ Vi koji na bijelim jašete magaricama, na sagovima sjedeći, i vi koji hodite putovima, pjevajte, ¹¹ uz povike razdraganih pastira kod pojila. Neka se slave dobročinstva Jahvina i vladavina njegova Izraelom! I narod Jahvin siđe na vrata. ¹² Probudi se, Deboro, ustani! Ustani, pjesmu zapjevaj! Hrabro! Ustani, Barače, vodi u roblje porobljivače svoje, sine Abinoamov! ¹³ Tad siđe na vrata Izrael, narod Jahvin pohrli junački. ¹⁴ Iz Efrajima potekoše u dolinu, za njima stiže među čete tvoje Benjamin. Iz Makira stupaju glavari, iz Zebuluna oni što nose štap zapovjednički. ¹⁵ Knezovi Jisakarovi s Deborom bjehu, a Naftali pođe s Barakom, pohrli da ga stigne u dolini. Kod Rubenovih potoka dugo se savjetuju. ¹⁶ Zašto si ostao u torovima da slušaš sred stada svirku frule? Kod Rubenovih potoka dugo se savjetuju. ¹⁷ Gilead osta s onu stranu Jordana. A zašto je Dan na stranim lađama? Zašto na obali mora Ašer sjedi, mirno prebiva u svojim zaljevima? ¹⁸ Zebulun je narod što prkosi

smrti s Naftalijem, na visoravnima. ¹⁹ Došli su kraljevi, boj zametnuli, boj bili kraljevi kanaanski, u Tanaku, na vodi megidskoj, al' ni mrve srebra ne dobiše. ²⁰ Sa nebeskih staza vojevahu, vojevahu zvijezde prot' Siseri. ²¹ Sve otplavi potok Kišon, potok Kišon pradavni. Gazi čvrsto, moja dušo! ²² Topot silan odjekuje: jure borci na konjima! ²³ “Proklinjite Meroz,” Anđeo će Jahvin, “proklinjite žitelje njegove što Jahvi nisu u pomoć pritekli, u pomoć Jahvi s junacima.” ²⁴ Blagoslovljena među ženama bila Jaela, žena Hebera Kenijca, među ženama šatora nek' je slavljena! ²⁵ On vode zaiska, mlijeka mu ona dade, u zdjelu dragocjenu nali mu povlake. ²⁶ Rukom lijevom za klinom segnu, a desnom za čekićem kovačkim. Udari Siseru, glavu mu razmrska, probode mu, razbi sljepoočicu. ²⁷ Do nogu pade joj, sruši se, leže, do nogu pade joj, sruši se; i gdje pade, mrtav osta. ²⁸ Kroz prozor motri Siserina mati, kroz prozor motri, na rešetku jÓada: “Dugo mu se kola ne vraćaju: što im je zapreg tako spor?” ²⁹ Najmudrija zbori joj dvorkinja, sebi samoj ona odgovara: ³⁰ “Plijen su našli pa ga dijele: po djevojku na ratnika, po djevojku i po dvije, halju-dvije za Siseru, vezen rubac za moj vrat!” ³¹ Tako neka ginu, Jahve, svi neprijatelji tvoji! A oni koji te ljube nek budu kao sunce kada se diže u svojem sjaju! I zemlja bijaše mirna četrdeset godina.

6

¹ Opet su Izraelci činili što je zlo u Jahvinim

očima; i Jahve ih predade u ruke Midjancima za sedam godina. ² Teška bijaše ruka Midjanaca nad Izraelom. Da bi izmakli Midjancima, Izraelci se sklanjahu u gorske pukotine, spilje i skrovišta. ³ I kada bi Izraelci posijali, dolazili bi na njih Midjanci i Amalečani i sinovi Istoka. ⁴ Utaborivši se na njihovoj zemlji, uništavali bi rod zemlje sve do Gaze. Ne ostavljahu Izraelu ništa da se prehrani, ni ovce ni koze, ni vola ni magarca, ⁵ jer dolazahu sa svojim stadima i svojim šatorima u takvu množtvu kao skakavci; ne bijaše broja njima ni njihovim devama; preplavili bi zemlju, opustošili je. ⁶ Tako su Midjanci bacili Izraela u veliku bijedu te Izraelci zavapiše Jahvi. ⁷ Kad su Izraelci zavapili Jahvi zbog Midjanaca, ⁸ Jahve posla Izraelcima proroka koji im reče: “Ovako kaže Jahve, Bog Izraelov: ‘Ja sam vas izveo iz Egipta, izbavio vas iz kuće ropstva. ⁹ Ja sam vas oslobodio od ruke Egipćana i od ruke svih vaših tlačitelja. Protjerao sam ih pred vama, dao vam njihovu zemlju ¹⁰ i rekao vam: Ja sam Jahve, Bog vaš. Ne štujte bogova Amorejaca u kojih zemlji živite. Ali vi ne poslušaste moga glasa.’” ¹¹ Anđeo Jahvin dođe i sjede pod hrast kod Ofre koji pripadaše Joašu Abiezerovu. Njegov sin Gideon vrhao je pšenicu na tjesku da bi je sačuvao od Midjanaca. ¹² I ukaza mu se Anđeo Jahvin i reče mu: “Jahve s tobom, hrabri junače!” ¹³ Gideon mu odgovori: “Oh, gospodaru, ako je Jahve s nama, zašto nas sve ovo snađe? Gdje su sva ona čudesa njegova o kojima nam pripovijedahu oci naši govoreći:

'Nije li nas Jahve iz Egipta izveo?' A sada nas je Jahve ostavio, predao nas u ruke Midjancima."

¹⁴ Jahve se tad okrenu prema njemu i reče mu: "Idi s tom snagom u sebi i izbavit ćeš Izraela iz ruke Midjanaca. Ne šaljem li te ja?" ¹⁵ "Ali, gospodaru", odgovori mu Gideon, "kako ću izbaviti Izraela? Moj je rod najmanji u Manašeovu plemenu, a ja sam posljednji u kući svoga oca." ¹⁶ Jahve mu reče: "Ja ću biti s tobom te ćeš pobijediti Midjance kao jednoga."

¹⁷ Gideon mu reče: "Ako sam našao milost u tvojim očima, daj mi znak da ti govoriš sa mnom."

¹⁸ Nemoj otići odavde dok se ne vratim s darom i stavim ga preda te." A on odgovori: "Ostat ću dok se ne vratiš."

¹⁹ Gideon ode, zgotovi jare i od efe brašna načini beskvasne hljebove, stavi meso u košaricu i juhu u lonac pa donese sve to pod hrast. ²⁰ Anđeo Jahvin reče mu: "Uzmi meso i beskvasne hljebove, stavi ih na tu stijenu, a juhu prolij."

On učini tako. ²¹ Anđeo Jahvin tad uze štap što ga je držao i vrhom dotaknu meso i beskvasne hljebove. Oganj planu iz stijene, spali meso i beskvasne hljebove. Anđeo Jahvin nato iščeze pred njegovim očima. ²² Tad Gideon vidje da je to bio Anđeo Jahvin i reče: "Jao, Jahve, Gospode! Anđela Jahvina vidjeh licem u lice!"

²³ Jahve mu odgovori: "Mir s tobom! Ne boj se, nećeš umrijeti!" ²⁴ Gideon podiže na tome mjestu žrtvenik Jahvi i nazva ga "Jahve-Mir".

Žrtvenik još i danas stoji u Ofri Abiezerovoj. ²⁵ Iste noći Jahve reče Gideonu: "U svojega oca uzmi utovljena junca, junca od sedam godina, i

razori Baalov žrtvenik i posijeci gaj pokraj njega. ²⁶ Potom podigni žrtvenik Jahvi, Bogu svome, na vrhu te gorske stijene i dobro ga uredi. Uzmi junca i prinesi paljenicu na drvima Ašere što ih u gaju nasiječeš.” ²⁷ Tada Gideon uze deset ljudi između svojih slugu i učini kako mu je zapovjedio Jahve. Ali kako se bojao svoje obitelji i građana, učini to noću. ²⁸ Kad su građani sutradan poranili, a to razoren Baalov žrtvenik i gaj posječen pored njega, a junac žrtvovan kao paljenica na novom oltaru. ²⁹ I pitahu jedni druge: “Tko je to učinio?” Ispitaše, istražiše pa rekoše: “Gideon, Joašev sin, učini to.” ³⁰ Tada građani rekoše Joašu: “Izvedi sina da umre jer je razorio Baalov žrtvenik i posjekao gaj pored njega.” ³¹ Joaš odgovori svima koji stajahu oko njega: “Zar ćete vi braniti Baala? Zar ćete ga vi spasavati? Tko brani Baala, bit će pogubljen prije sutrašnjeg dana. Ako je on bog, neka se sam brani od Gideona što mu je razorio žrtvenik.” ³² Toga dana prozvali su Gideona Jerubaal jer se govorilo: “Neka sam Baal s njim obračuna što mu je srušio žrtvenik.” ³³ Svi Midjanci, Amalečani i sinovi Istoka bijahu se sakupili i, prešavši Jordan, utaborili se u Jizreelskoj ravnici. ³⁴ Duh Jahvin obuze Gideona i on zasvira u rog, a Abiezerov rod stade iza njega. ³⁵ Posla on glasnike po svem plemenu Manašeovu te i oni stadoše iza njega. Posla glasnike i u pleme Ašerovo, Zebulunovo i Naftalijevo te im i oni krenuše u susret. ³⁶ Gideon reče Bogu: “Ako zaista hoćeš osloboditi Izraela mojom rukom,

kao što si obećao, ³⁷ evo ću metnuti ovčje runo na gumno: ako bude rose samo na runu, a zemlja ostane suha, tada ću znati da ćeš mojom rukom izbaviti Izraela, kao što si obećao.” ³⁸ I bi tako. Gideon urani sutradan te iscijedi rosu iz runa - punu zdjelu vode. ³⁹ Opet Gideon reče Bogu: “Ne razgnjevi se na me što ti progovaram još jednom. Dopusti mi da još ovaj put pokušam s runom: neka samo runo bude suho, a neka po svoj zemlji bude rosa!” ⁴⁰ I Bog one noći učini tako: samo je runo ostalo suho, a po svoj zemlji pala rosa.

7

¹ Urani Jerubaal, to jest Gideon, i sav narod bijaše s njim i utabori se kod En-Haroda; a tabor Midjanaca nalazio se na sjeveru od njegova, podno brijega More, u dolini. ² Tada Jahve reče Gideonu: “Previše je naroda s tobom a da bih predao Midjance u njegove ruke. Izrael bi se mogao pohvaliti i reći: 'Vlastita me ruka izbavila.’” ³ Zato oglasi da narod čuje: 'Tko se boji i strahuje, neka se vrati.’” Gideon ih iskuša. Dvadeset i dvije tisuće ljudi iz naroda vrati se, a ostade ih deset tisuća. ⁴ Jahve reče Gideonu: “Još je previše naroda. Povedi ih na vodu i ondje ću ih iskušati. Za koga ti kažem: 'Neka ide s tobom', taj će s tobom ići. A za koga ti kažem: 'Neka ne ide s tobom', taj neće ići.” ⁵ Gideon povede narod na vodu i Jahve mu reče: “Koji bude laptao vodu jezikom kao što lapće pas, stavi ga na stranu. Koji klekne da pije, odvoji ga na drugu stranu.” ⁶ Onih koji su laptali vodu jezikom - prinoseći vodu rukom k ustima

- bijaše tri stotine, a sav je ostali narod kleknuo da pije. ⁷ Tad Jahve reče Gideonu: “Sa one tri stotine ljudi koji su laptali vodu ja ću vas izbaviti i predat ću Midjance u vaše ruke. Svi drugi neka se vrate svaki svojoj kući.” ⁸ Gideon tad naloži narodu da mu preda opskrbu i rogove, a onda otpusti Izraelce da ide svaki svome šatoru; zadrža samo one tri stotine. A midjanski se tabor prostirao niže njega u dolini. ⁹ One noći reče mu Jahve: “Ustani, navali na tabor, jer ti ga predajem u ruke. ¹⁰ Ako se bojiš napasti, siđi najprije u tabor s Purom, momkom svojim; ¹¹ slušaj što govore; ohrabrit ćeš se i napast ćeš na tabor.” On siđe sa svojim momkom Purom do prvih taborских straža. ¹² Midjanci, Amalečani i svi sinovi Istoka pali po dolini, brojni kao skakavci; njihovim devama ne bijaše broja, kao pijesku na obali mora. ¹³ Kad je Gideon došao, a to jedan baš pripovijedaše svome drugu što je sanjao: “Usnuo sam kako se pogača ječmenog kruha kotrlja u midjanski tabor: dokotrlja se do jednog šatora i pogodi, a šator pade, prevrnu se.” ¹⁴ A drug mu odgovori: “Nije to drugo nego mač Gideona, Joaševa sina, Izraelca. Bog mu je predao u ruke Midjance i sav tabor.” ¹⁵ Kada je Gideon čuo kako je onaj pripovjedio san i kako ga je drugi protumačio, baci se ničice, vrati se onda u tabor Izraelov i povika: “Ustajte, jer vam je Jahve predao u ruke tabor midjanski!” ¹⁶ Gideon tad podijeli svoje tri stotine ljudi u tri čete. Svakome čovjeku dade u ruke rog, prazan vrč i luč u vrču: ¹⁷ “Gledajte mene”,

reče im, “i činite što i ja! Kada dođem na rub tabora, činite što budem i ja činio! ¹⁸ Kad zatrubim u rog ja i svi koji su sa mnom, tada i vi zasvirajte u rog oko sveg tabora i vičite: 'Za Jahvu i Gideona!’” ¹⁹ Gideon i stotina ljudi što ga je pratila dođoše na rub tabora pri početku ponoćne straže; tek što su postavili straže, oni zatrubiše u rogove i razbiše vrčeve koje su imali u ruci. ²⁰ Tako tri čete zasviraše u rogove i razbiše vrčeve; lijevom rukom držahu luči, a desnom rogove da trube i udariše vikati: “Za Jahvu i Gideona!” ²¹ I svaki stajaše nepomično na svome mjestu uokrug tabora. Tada se probudi sav tabor i Midjanci vičući nagoše u bijeg. ²² Dok su one tri stotine trubile u rogove, učini Jahve te oni u taboru okrenuše mač jedan na drugoga. I sva se vojska razbježa do Bet-Hašita, prema Sartanu, do Abel-Meholske obale kod Tabata. ²³ A Izraelci iz plemena Naftalijeva, Ašerova i iz svega plemena Manašeova sabraše se i pognaše Midjance. ²⁴ Gideon posla glasnike po svoj Efrajimovoj gori da govore: “Siđite pred Midjance i zauzmite prije njih sve gazove do Bet-Bara i Jordana.” Svi se ljudi od plemena Efrajimova odazvaše i zauzeše gazove voda do Bet-Bara i Jordana. ²⁵ I uhvatiše dva midjanska kneza, Oreba i Zeeba; Oreba ubiše na Orebovoj stijeni, a Zeeba kod Zeebova tijeska. Progonili su Midjance i donijeli Gideonu preko Jordana glavu Orebovu i Zeebovu.

8

¹ Tada Efrajimovi ljudi rekoše Gideonu: “Kako

si postupio prema nama: nisi nas pozvao kada si pošao u boj protiv Midjanaca?” I žestoko mu prigovoriše. ² On im odgovori: “Pa što sam ja učinio kad se usporedim s vama? Nije li Efrajimovo pabirčenje bolje od Abiezerove berbe? ³ U vaše je ruke Jahve predao knezove midjanske, Oreba i Zeeba. Može li se usporediti moje djelo s onim što ste vi učinili?” Na te riječi utiša se njihova srdžba prema njemu. ⁴ Kad je Gideon došao do Jordana, prijeđe ga, ali i on i tri stotine ljudi s njim bijahu iznemogli i gladni. ⁵ Stoga reče ljudima iz Sukota: “Dajte kruha ljudima koji idu za mnom, iznemogli su. Ja gonim Zebaha i Salmunu, kraljeve midjanske.” ⁶ Ali mu sukotski glavari odgovoriše: “Zar je Zebahova i Salmunina šaka već u tvojoj ruci da dademo kruha tvojoj vojsci?” ⁷ Gideon im reče: “Dobro! Kad mi Jahve preda u ruke Zebaha i Salmunu, iskidat ću vam meso trnjem i dračem pustinjskim.” ⁸ Odatle ode u Penuel i zatraži isto od Penuelaca, a oni mu odgovore kao što su mu odgovorili i Sukoćani. ⁹ On zaprijeti i Penuelcima: “Kad se vratim kao pobjednik, porušit ću ovu kulu.” ¹⁰ Zebah i Salmuna bijahu u Karkoru i vojska njihova s njima, oko petnaest tisuća ljudi, što ih god osta od vojske sinova Istoka; sto dvadeset tisuća ratnika bijaše palo. ¹¹ Gideon pođe putem kojim prolaze oni što žive pod šatorima, istočno od Nobaha i Jogbohe, te potuče vojsku kad stajaše bezbrižna. ¹² Zebah i Salmuna pobjegoše. On ih pogna i uhvati dva kralja midjanska, Zebaha i Salmunu. A vojsku

im svu uništi. ¹³ Poslije bitke Gideon, sin Joašev, vrati se preko Hareške uzvisine. ¹⁴ I uhvati nekog momka iz Sukota te ga uze ispitivati; a on mu popisa imena sukotskih knezova i starješina, sedamdeset i sedam ljudi. ¹⁵ Potom Gideon ode Sukoćanima i reče: “Evo Zebaha i Salmune zbog kojih ste mi se rugali govoreći: ‘Je li Zebahova i Salmunina šaka već u tvojoj ruci pa da dademo kruha tvojim iznemoglim ljudima?’” ¹⁶ I uhvati starješine gradske, nabra pustinjskog trnja i drača da ih očute leđa Sukoćana. ¹⁷ Poruši Penuelsku kulu i pobi građane. ¹⁸ Onda reče Zebahu i Salmuni: “Kakvi bijahu ljudi koje pobiste na Taboru?” “Bili su nalik na te”, odgovoriše. “Svaki bijaše kao kraljev sin.” ¹⁹ “To su bila moja braća, sinovi moje matere”, reče Gideon. “Tako mi Jahve, da ste ih ostavili na životu, ne bih vas ubio.” ²⁰ Potom zapovjedi svom prvencu Jeteru: “Ustani, pogubi ih!” Ali dječak ne izvuče mača: bojao se, bijaše još mlad. ²¹ Tada rekoše Zebah i Salmuna: “Ustani ti i navali na nas, jer kakav je čovjek, onakva mu i snaga.” I ustavši, Gideon pogubi Zebaha i Salmunu i uze mjesečice što su visjeli o vratu njihovih deva. ²² Izraelci rekoše Gideonu: “Vladaj nad nama, ti, sin tvoj i unuk tvoj, jer si nas ti izbavio iz ruku Midjanaca.” ²³ Ali im Gideon odgovori: “Ne, neću ja vladati nad vama, a ni moj sin; Jahve će biti vaš vladar.” ²⁴ Još im reče Gideon: “Jedno samo od vas tražim: da mi svaki dade prsten od svog plijena.” Pobijeđeni su nosili zlatne prstenove jer bijahu Jišmaelci. ²⁵ “Vrlo rado”, odgovore oni. On nato razastrije svoj plašt, a

svaki od njih baci od svog plijena po prsten. ²⁶ Težina zlatnih prestenova što ih je zaiskao iznosila je tisuću i sedam stotina zlatnih šekela, osim mjesečića, naušnica i skrletnih haljina koje su nosili midjanski kraljevi i osim lančića što bijahu oko vrata njihovih deva. ²⁷ Gideon načini od toga efod i postavi ga u svome gradu Ofri. I sav Izrael udari za njim u nevjeru i bijaše to zamka Gideonu i njegovu domu. ²⁸ Tako su Midjanci bili poniženi pred Izraelcima. Više ne dizahu glave i zemlja bi mirna četrdeset godina, koliko još potraja vijek Gideonov. ²⁹ Jerubaal, sin Joašev, otišao je i živio u svojoj kući. ³⁰ Gideon je imao sedamdeset sinova koji su potekli od njega jer je imao mnogo žena. ³¹ Njegova inoča koja je živjela u Šekemu rodi mu sina komu nadjenu ime Abimelek. ³² Gideon, sin Joašev, umrije u dubokoj starosti; sahraniše ga u grobu njegova oca Joaša u Abiezerovoj Ofri. ³³ Po Gideonovoj smrti Izraelci okrenuše u preljub s baalima te postaviše sebi za boga Baal-Berita. ³⁴ Izraelci se nisu više sjećali Jahve, svoga Boga, koji ih je izbavio iz ruku svih njihovih neprijatelja unaokolo. ³⁵ I nisu iskazivali zahvalnost domu Jerubaala Gideona za dobro što ga je učinio Izraelu.

9

¹ Abimelek, sin Jerubaalov, otiđe u Šekem k braći svoje matere i reče njima i svemu rodu kuće svoje majke: ² “Upitajte sve šekemske građane: što vam je bolje - da nad vama vlada sedamdeset ljudi, svi sinovi Jerubaalovi, ili jedan

čovjek? Sjetite se da sam ja od vašeg mesa i vaših kostiju!”³ To braća njegove matere prenese ostalim šekemskim građanima i njihovo se srce prikloni Abimeleku jer govorahu: “Naš je brat!”⁴ I dade mu sedamdeset šekela srebra iz hrama Baal-Beritova; time Abimelek unajmi klatež i pustolove koji pođoše za njim.⁵ Onda dođe u kuću svoga oca u Ofri i pobi svoju braću, sinove Jerubaalove, sedamdeset ljudi, na jednom kamenu. Izmakao mu je samo Jotam, najmlađi sin Jerubaalov jer se bijaše sakrio.⁶ Tada se skupiše svi šekemski građani i sav Bet-Milo te postaviše Abimeleka za kralja kod hrasta koji stoji u Šekemu.⁷ Kada su to dojavili Jotamu, ode on, stade na vrh gore Gerizima i povika im na sav glas: “Čujte me, uglednici šekemski, tako vas čuo Bog!”⁸ Jednom se zaputila stabla da pomažu kralja koji će vladati nad njima. Pa rekoše maslini: ‘Budi nam kraljem!’⁹ Odgovori im maslina: ‘Zar da se svog ulja odreknem što je na čast bozima i ljudima da bih vladala nad drugim drvećem?’¹⁰ Tad rekoše stabla smokvi: ‘Dođi, budi nam kraljem!’¹¹ Odgovori im smokva: ‘Zar da se odreknem slatkoće i krasnoga ploda svog da bih vladala nad drugim drvećem?’¹² Tad rekoše stabla lozi: ‘Dođi, budi nam kraljem!’¹³ Odgovori im loza: ‘Zar da se odreknem vina što veseli bogove i ljude da bih vladala nad drugim drvećem?’¹⁴ Sva stabla rekoše tad glogu: ‘Dođi, budi nam kraljem!’¹⁵ A glog odgovori stablima: ‘Ako me doista hoćete pomazati za kralja, u sjenu se moju sklonite. Ako

nećete, iz gloga će oganj planuti i sažeći cedrove libanonske!' ¹⁶ Sada, jeste li vjerno i čestito učinili kad ste izabrali Abimeleka za kralja? Jeste li se dobro ponijeli prema Jerubaalu i njegovoj kući? Jeste li mu uzvratili za djela što ih za vas učini? ¹⁷ Moj se otac za vas borio izloživši svoj život te vas izbavio iz ruku Midjanaca, ¹⁸ a vi danas ustaste protiv kuće moga oca, pobiste njegove sinove, sedamdeset ljudi na istom kamenu, i nad građanima Šekema učiniste kraljem Abimeleka, sina njegove robinje, zato što je vaš brat! ¹⁹ Ako ste vjerno i pošteno danas radili prema Jerubaalu i prema njegovoj kući, radujte se s Abimelekom, a on neka se raduje s vama! ²⁰ Ako niste, neka oganj iziđe iz Abimeleka i sažeže građane Šekema i Bet-Mila i neka iziđe oganj iz građana Šekema i Bet-Mila i sažeže Abimeleka!" ²¹ Onda Jotam pobježe, skloni se i dođe u Beer, i ondje ostade, jer se bojao svoga brata Abimeleka. ²² Abimelek je vladao nad Izraelom tri godine. ²³ Tada Bog posla duh razdora među Abimeleka i šekemske građane i šekemski se građani pobuniše protiv Abimeleka. ²⁴ Bijaše to zato da bi se osvetio zločin počinjen nad sedamdeset Jerubaalovih sinova i da bi njihova krv pala na njihova brata Abimeleka, koji ih ubi, i na građane Šekema, koji mu pomogoše da ubije braću. ²⁵ Hoteći mu napakostiti, šekemski su građani postavili zasjede po vrhovima planina i pljačkali svakoga tko bi prošao mimo njih onim putem. Javiše to Abimeleku. ²⁶ Gaal, sin Ebedov, dođe sa svojom

braćom i nastani se u Šekemu; a šekemski se građani pouzdaše u njega. ²⁷ Otišavši u polje, trgali su u svojim vinogradima grožđe i gazili ga, a onda udarili u veselje; ušli su u hram svoga boga, jeli su, pili i proklinjali Abimeleka. ²⁸ A Gaal, Ebedov sin, povika: “Tko je Abimelek da mu služimo? Zar ne bi trebalo da Jerubaalov sin i Zebul, njegov namjesnik, služe ljude Hamora, Škemova oca? Zašto da mi njemu služimo?” ²⁹ O, kad bih imao ovaj narod u svojoj ruci, protjerao bih Abimeleka i rekao mu: “Pojačaj svoju vojsku i iziđi u boj!” ³⁰ A kad Zebul, gradski načelnik, doznade što je govorio Gaal, sin Ebedov, razgnjevi se. ³¹ Posla glasnike Abimeleku u Arumu i poruči mu: “Evo, Gaal, sin Ebedov, došao u Škem sa svojom braćom i bune građane protiv tebe. ³² Zato ustani noću, ti i narod što je s tobom, i stani u zasjedu u polju. ³³ A ujutro, kad ograne sunce, digni se i udari na grad. Kada Gaal i njegovi ljudi iziđu preda te, ti učini s njima što ti prilike posavjetuju.” ³⁴ Abimelek usta noću sa svim svojim ljudima i stade u zasjedu oko Škema u četiri čete. ³⁵ Kada je Gaal, sin Ebedov, izišao pred gradska vrata i zaustavio se, Abimelek i njegovi ljudi ustaše iz zasjede. ³⁶ Gaal ugleda ljude i reče Zebulu: “Eno silaze ljudi s gorskih vrhova.” “Od sjena gorskih vrhova”, odgovori mu Zebul, “čine ti se ljudi.” ³⁷ Opet progovori Gaal: “Eno silaze ljudi s visa zvana Zemljin pupak, a četa jedna dolazi putem od Čarobnjačkog hrasta.” ³⁸ Tad mu reče Zebul: “Gdje ti je sada jezik? Pa ti

si govorio: 'Tko je Abimelek da mu služimo?' Nisu li ondje ljudi koje si prezirao? Iziđi sada i pobij se s Abimelekom." ³⁹ I Gaal iziđe na čelu šekemskih građana i pobi se s Abimelekom. ⁴⁰ Abimelek potjera Gaala i on pobježe pred njim; i mnogi njegovi ljudi padoše mrtvi prije nego što su i došli do vrata. ⁴¹ Abimelek se tada vrati u Arumu, a Zebul potjera Gaala i njegovu braću i nije im više dao da ostanu u Šekemu. ⁴² Sutradan je narod izišao u polje i javiše to Abimeleku. ⁴³ On uze svoju vojsku, podijeli je u tri čete i stade u zasjedu u polju. Kad bi vidio gdje ljudi izlaze iz grada, nasrnuo bi na njih i pobio ih. ⁴⁴ Dok je Abimelek sa svojom četom udarao kod gradskih vrata, druge se dvije čete baciše na one koji bijahu u polju i tako ih pobiše. ⁴⁵ Čitav je dan Abimelek opsjedao grad. Zauzevši ga, poubija sve stanovništvo, razori grad i posu sol po njemu. ⁴⁶ Kad su to čuli gospodari Migdal Šekema, uđoše svi u tvrdi prostor hrama El-Berita. ⁴⁷ Kada je Abimelek doznao da su se svi građani Migdal Šekema ondje sakupili, ⁴⁸ popne se na Salmonsku goru sa svom vojskom svojom. Uzevši u ruke sjekiru, odsječe granu od drveta, podiže je i metnu sebi na rame. A ljudima zapovjedi: "Što vidjeste da sam ja učinio, učinite brzo i vi." ⁴⁹ I svi ljudi odsjekoše sebi po granu, a onda krenuše za Abimelekom, nabacaše granje na utvrdu i zapališe ga nad onima koji su se ondje nalazili. Tako izgiboše svi žitelji Migdal Šekema, oko tisuću ljudi i žena. ⁵⁰ Potom Abimelek krenu na

Tebes, opsjede ga i osvoji. ⁵¹ Bijaše ondje usred grada kula kamo su se sklonili svi ljudi i žene i svi uglednici gradski. Zatvorivši za sobom vrata, popeše se kuli na krov. ⁵² Abimelek dođe do kule i napade je. Dok je prilazio vratima kule da je zapali, ⁵³ neka žena baci mu žrvanj na glavu i razbi mu lubanju. ⁵⁴ On brzo pozva svoga momka koji mu je nosio oružje i reče mu: "Trgni mač i ubij me da se ne govori o meni: 'Žena ga je ubila.'" Njegov ga momak probode te on umrije. ⁵⁵ Kad su Izraelci vidjeli da je Abimelek mrtav, svi se vratiše svojim kućama. ⁵⁶ Tako je Bog svalio na Abimeleka zlo koje je on učinio svome ocu pobivši sedamdesetero svoje braće. ⁵⁷ I sve zlo Šekemaca Bog svali na njihove glave i tako ih stiže kletva Jotama, sina Jerubaalova.

10

¹ Poslije Abimeleka ustao je Tola, sin Pue, sina Dodova, da izbavi Izraela. On bijaše iz Jisakarova plemena, a živio je u Šamiru, u Efrajimovoj gori. ² Bio je sudac Izraelu dvadeset i tri godine, a kad je umro, pokopali su ga u Šamiru. ³ Poslije njega ustao je Jair Gileadanin, koji je bio sudac Izraelu dvadeset i dvije godine. ⁴ Imao je trideset sinova koji su jahali na tridesetero magaradi i imali trideset gradova što se do dana današnjega zovu Sela Jairova, a nalaze se u gileadskoj zemlji. ⁵ Kad umrije Jair, pokopaše ga u Kamonu. ⁶ Izraelci su opet stali činiti ono što Jahvi nije po volji. Služili su baalima i ašstartama, aramejskim bogovima

i sidonskim bogovima, bogovima Moabaca, bogovima Amonaca i bogovima Filistejaca. A Jahvu su napustili i nisu mu više služili. ⁷ Tad planu Jahve gnjevom i predade ih u ruke Filistejcima i Amoncima. ⁸ Oni su od tada osamnaest godina satirali i tlačili Izraelce - sve Izraelce koji življahu s onu stranu Jordana, u zemlji amorejskoj, koja je u Gileadu. ⁹ Potom su Amonci prešli Jordan da zavojšte i na Judu, Benamina i na Efrajima te se Izrael nađe u velikoj nevolji. ¹⁰ Tada zavapiše Izraelci Jahvi govoreći: “Griješili smo prema tebi jer smo ostavili Jahvu, svoga Boga, da bismo služili baalima.” ¹¹ A Jahve odgovori Izraelcima: “Nisu li vas tlačili Egipćani i Amorejci, Amonci i Filistejci, ¹² Sidonci, Amalečani i Midjanci? Ali kad ste zavapili prema meni, nisam li vas izbavio iz njihovih ruku? ¹³ Ali vi ostaviste mene i uzeste služiti drugim bogovima. Zbog toga vas neću više izbavljati. ¹⁴ Idite i vapite za pomoć onim bogovima koje ste izabrali! Neka vas oni izbave iz vaše nevolje!” ¹⁵ Izraelci odgovoriše Jahvi: “Sagriješili smo! Čini s nama što ti drago, samo nas danas izbavi!” ¹⁶ I odstraniše tuđe bogove i počеше opet služiti Jahvi. A Jahve više ne mogaše trpjeti da Izraelci pate. ¹⁷ Kada su se Amonci sabrali i utaborili u Gileadu, skupiše se i Izraelci i utaboriše se u Mispi. ¹⁸ Tada narod i knezovi gileadski rekoše jedni drugima: “Koji čovjek povede boj protiv Amonaca, neka bude poglavar svima koji žive u Gileadu.”

11

¹ Gileadčanin Jiftah bijaše hrabar ratnik. Rodila ga bludnica, a otac mu bijaše Gilead. ² Ali je Gileadu i njegova žena rodila sinove, pa kada su sinovi te žene odrasli, otjeraše Jiftaha govoreći mu: “Nećeš dobiti baštine od našeg oca jer si sin strane žene.” ³ Jiftah zato pobježe od svoje braće i naseli se u zemlji Tobu. Ondje se oko njega okupila hrpa beskućnika koji su s njim pljačkali. ⁴ Poslije nekog vremena Amonci zavojštiše na Izraela. ⁵ Kada su Amonci napali Izraela, krenuše gileadske starješine da trže Jiftaha u zemlji Tobu. ⁶ “Hodi”, rekoše mu, “budi nam vojvoda da ratujemo protiv Amonaca.” ⁷ Ali Jiftah odgovori gileadskim starješinama: “Niste li me vi mrzili i otjerali iz kuće moga oca? Zašto sada dolazite k meni kada ste u nevolji?” ⁸ Gileadske starješine rekoše Jiftahu: “Zato smo sada došli tebi: pođi s nama, povedi rat protiv Amonaca i bit ćeš poglavar nama i svima u Gileadu.” ⁹ Jiftah upita gileadske starješine: “Ako me odvedete natrag da ratujem protiv Amonaca te ako ih Jahve meni preda, hoću li biti vaš poglavar?” ¹⁰ “Jahve neka bude svjedokom među nama”, odgovore Jiftahu gradske starješine. “Jao nama ako ne učinimo kako si rekao!” ¹¹ I Jiftah ode sa starješinama Gileada. Narod ga postavi sebi za poglavara i vojvodu; a Jiftah je ponovio sve svoje uvjete pred Jahvom u Mispi. ¹² Jiftah posla onda poslanike kralju Amonaca s porukom: “Što ima između tebe i mene da si došao ratovati protiv moje zemlje?” ¹³ Kralj Amonaca odgovori

Jiftahovim poslanicima: “U vrijeme kada je izlazio iz Egipta, Izrael ja zaposjeo moju zemlju od Arnona do Jaboka i Jordana. Zato mi je sada dragovoljno vrati!” ¹⁴ Jiftah nanovo pošalje glasnike kralju Amonaca ¹⁵ i poruči mu: “Ovako govori Jiftah: Nije Izrael zaposjeo ni moapsku ni amonsku zemlju, ¹⁶ nego je, izišavši iz Egipta, Izrael prešao pustinjom do Crvenog mora i došao u Kadeš. ¹⁷ Tada je poslao Izrael poslanike edomskom kralju s molbom: 'Htio bih proći kroz tvoju zemlju!' Ali ga edomski kralj ne poslušao. Poslao ih je i moapskom kralju, ali ni on ne htjede, te Izrael ostade u Kadešu. ¹⁸ Onda je preko pustinje zaobišao edomsku i moapsku zemlju i došao na istok od moapske zemlje. Narod se utaborio s one strane Arnona ne prelazeći granice Moaba, jer Arnon bijaše moapska međa. ¹⁹ Izrael posla zatim poslanike Sihonu, amorejskom kralju, koji je vladao u Hešbonu, i poruči mu: 'Pusti nas da prođemo kroz tvoju zemlju do mjesta koje nam je određeno.' ²⁰ Ali Sihon ne dopusti Izraelu da prođe preko njegova područja, nego skupi svu svoju vojsku koja bijaše utaborena u Jahasu i zametnu boj s Izraelom. ²¹ Jahve, Bog Izraelov, predade Sihona i svu njegovu vojsku u ruke Izraelu, koji ih porazi, te Izrael zaposjede svu zemlju Amorejaca koji nastavahu to područje. ²² Zaposjeo je tako svu zemlju Amorejaca od Arnona do Jaboka i od pustinje do Jordana. ²³ I sada kad je Jahve, Bog Izraelov, protjerao Amorejce pred svojim narodom Izraelom, ti bi nas htio odagnati? ²⁴ Zar ne posjeduješ sve što

je tvoj bog Kemoš bio oteo starim posjednicima? Tako i sve ono što je Jahve, naš Bog, oteo starim posjednicima, mi sada posjedujemo! ²⁵ Po čemu si ti bolji od moapskog kralja Balaka, sina Siporova? Je li se i on sporio s Izraelom? Je li on ratovao protiv njega? ²⁶ Kada se Izrael nastanio u Hešbonu i u njegovim selima, u Aroeru i u njegovim selima, a tako i po svim gradovima na obali Jordana - evo, već tri stotine godina - zašto ih tada niste oteli? ²⁷ Nisam ja tebi skrivio nego ti meni činiš krivo ratujući protiv mene. Neka Jahve, Sudac, danas presudi između sinova Izraelovih i sinova Amonovih.” ²⁸ Ali kralj Amonaca ne poslušaj riječi što mu ih je poručio Jiftah. ²⁹ Duh Jahvin siđe na Jiftaha te on pođe kroz Gileadovo i Manašeovo pleme, prođe kroz gileadsku Mispu, a od gileadske Mipe dođe iza Amonaca. ³⁰ I Jiftah se zavjetova Jahvi: “Ako mi predaš u ruke Amonce, ³¹ tko prvi iziđe na vrata moje kuće u susret meni kada se budem vraćao kao pobjednik iz boja s Amoncima bit će Jahvin i njega ću prinijeti kao paljenicu.” ³² Jiftah krenu protiv Amonaca da ih napadne i Jahve ih izruči u njegove ruke. ³³ I porazi ih Jiftah od Aroera do blizu Minita - u dvadeset gradova - i sve do Abel Keramima. Bijaše to njihov veliki poraz; i Amonci bijahu poniženi pred Izraelom. ³⁴ Kada se Jiftah vratio kući u Mispu, gle, iziđe mu u susret kći plešući uza zvuke bubnjeva. Bijaše mu ona jedinica, osim nje nije imao ni sina ni kćeri. ³⁵ Ugledavši je, razdrije svoje haljine i zakuka: “Jao, kćeri moja, u veliku me tugu

bacaj! Zar mi baš ti moraš donijeti nesreću! Zavjetovah se Jahvi i ne mogu zavjeta poreći.”³⁶ Ona mu odgovori: “Oče moj, ako si učinio zavjet Jahvi, učini sa mnom kako si se zavjetovao, jer ti je Jahve dao da se osvetiš Amoncima, svojim neprijateljima.”³⁷ Onda zamoli svog oca: “Ispuni mi ovu molbu: pusti me da budem slobodna dva mjeseca; lutat ću po gorama sa svojim drugama i oplakivati svoje djevičanstvo.”³⁸ “Idi”, reče joj on i pusti je na dva mjeseca. Ona ode sa svojim drugama i oplakivaše na gorama svoje djevičanstvo.³⁹ Kada su prošla dva mjeseca, ona se vrati ocu i on izvrši na njoj zavjet što ga bijaše učinio. I nikada nije upoznala čovjeka. Otada je potekao običaj u Izraelu⁴⁰ da svake godine odlaze Izraelove kćeri i oplakuju kćer Jiftaha Gileadana četiri dana na godinu.

12

¹ Uto se skupiše ljudi od Efrajimova plemena, prijeđoše Jordan put Safona i rekoše Jiftahu. “Zašto si išao u boj protiv Amonaca a nas nisi pozvao da idemo s tobom? Spalit ćemo ti kuću i tebe!”² Jiftah im odgovori: “Imali smo veliku parbu, ja i moj narod, i Amonci su nas teško tlačili. Pozvao sam vas u pomoć, ali me niste izbavili iz njihovih ruku.”³ Videći da mi nitko ne priteže u pomoć, stavih svoj život na kocku, odoh sam na Amonce, i Jahve mi ih predade u ruke. Zašto ste, dakle, pošli danas da ratujete protiv mene?”⁴ Tada skupi Jiftah sve Gileadane i udari na Efrajima. Gileadani potukoše Efrajima, jer su ovi govorili: “Vi ste,

Gileadani, Efrajimovi bjegunci koji ste živjeli usred Efrajima i Manašea.”⁵ Zatim Gileadani presjekoše Efrajimu jordanske gazove, i kada bi koji bjegunac Efrajimov rekao: “Pustite me da prijeđem”, Gileadani bi ga pitali: “Jesi li Efrajimovac?” A kada bi on odgovorio: “Nisam”,⁶ oni bi mu kazali: “Hajde reci: Šibolet!” On bi rekao: “Šibolet” jer nije mogao dobro izgovoriti. Oni bi ga tada uhvatili i pogubili na jordanskim plićacima. Tako je poginulo četrdeset i dvije tisuće ljudi iz Efrajimova plemena.⁷ Jiftah je sudio Izraelu šest godina. A kada je Gileadanin Jiftah umro, pokopaše ga u njegovu gradu, u Gileadu.⁸ Poslije njega sudac u Izraelu bijaše Ibsan iz Betlehema.⁹ On je imao trideset sinova i trideset kćeri, koje je poudao iz kuće, a trideset je snaha doveo izvana svojim sinovima. On je sudio Izraelu sedam godina.¹⁰ Zatim umrije Ibsan i pokopaše ga u Betlehemu.¹¹ Poslije njega sudac u Izraelu bijaše Elon Zebulunac. On je sudio Izraelu deset godina.¹² Zatim umrije Zebulunac Elon i pokopaše ga u Ajalonu u zemlji Zebulunovoj.¹³ Poslije njega sudac u Izraelu bijaše Abdon, sin Hilela iz Pireatona.¹⁴ On je imao četrdeset sinova i trideset unuka koji su jahali na sedamdesetero magaradi. On je sudio Izraelu osam godina.¹⁵ Zatim umrije Abdon, sin Hilela iz Pireatona, i pokopaše ga u Pireatonu u Efrajimovoj gori, u zemlji Šaalimu.

13

¹ Izraelci su opet okrenuli da čine ono što Jahvi

nije po volji i Jahve ih predade u ruke Filistejcima za čerdeset godina. ² A bijaše neki čovjek iz Sore, od Danova plemena, po imenu Manoah. Žena mu bila nerotkinja i nije imala djece. ³ Toj se ženi ukaza Anđeo Jahvin i reče joj: “Ti si neplodna i nisi rađala. ⁴ Ali se odsad pazi: da ne piješ ni vina ni žestoka pića i da ne jedeš ništa nečisto. ⁵ Jer, zatrudnjet ćeš, evo, i rodit ćeš sina. I neka mu britva ne prijeđe po glavi, jer će od majčine utrobe dijete biti Bogu posvećeno - bit će nazirej Božji i on će početi izbavljati Izraela iz ruke Filistejaca.” ⁶ Žena ode i kaza mužu: “Božji čovjek došao k meni, lice mu kao u Božjeg anđela, puno dostojanstva. Nisam ga upitala odakle je došao, niti mi on kaza svog imena. ⁷ Ali mi je rekao: 'Ti ćeš začeti i roditi sina. Ne pij odsad ni vina ni žestoka pića i ne jedi ništa nečisto jer će ti dijete biti nazirej Božji od majčine utrobe do smrti.’” ⁸ Tada se Manoah pomoli Jahvi i reče: “Molim te, Gospode, neka Božji čovjek koga si jednom poslao dođe još jednom k nama i pouči nas što ćemo činiti s djetetom kad se rodi!” ⁹ Jahve usliši Manoaha i Anđeo Jahvin dođe opet k ženi dok je sjedila u polju. Manoah, muž njezin, ne bijaše kraj nje. ¹⁰ Žena brzo otrča da obavijesti muža i reče mu: “Gle, ukazao mi se čovjek koji mi je došao onog dana.” ¹¹ Manoah ustade, pođe za ženom i kada dođe k čovjeku, upita ga: “Jesi li ti onaj što je govorio s ovom ženom?” A on odgovori: “Jesam.” ¹² “Kada se ispuni ono što si rekao”, opet će Manoah, “po kojim propisima

i kako treba postupati s djetetom?” ¹³ Anđeo Jahvin odgovori Manoahu: “Neka se žena čuva svega što sam joj zabranio. ¹⁴ Neka ne uživa ništa što dolazi od vinove loze, neka ne pije ni vina ni žestoka pića, neka ne jede ništa nečisto i neka se drži svega što sam joj zapovjedio.” ¹⁵ Tada reče Manoah Anđelu Jahvinu: “Rado bismo te ustavili i pogostili jaretom.” ¹⁶ Anđeo Jahvin nato će Manoahu: “Sve da me i ustaviš, ja ne bih jeo tvoga jela; nego ako želiš žrtvovati paljenicu, prinesi je Jahvi.” Manoah, ne znajući da je to Anđeo Jahvin, ¹⁷ reče tada Anđelu Jahvinu: “Kako ti je ime, da te možemo častiti kada se ispuni što si obećao.” ¹⁸ Anđeo Jahvin odgovori mu: “Zašto pitaš za moje ime? Ono je tajanstveno.” ¹⁹ Manoah nato uze jare i prinos te ga na stijeni kao paljenicu žrtvova Jahvi koji čini tajanstvene stvari. ²⁰ Kada se poče dizati plamen sa žrtvenika k nebu, podiže se Anđeo Jahvin u tome plamenu. Kad to vidješe Manoah i njegova žena, padoše ničice. ²¹ Anđeo Jahvin nije se više ukazivao Manoahu i njegovoj ženi. Manoah tada shvati da je to Anđeo Jahvin. ²² “Zacijelo ćemo umrijeti”, reče ženi, “jer smo vidjeli Boga.” ²³ “Da nas je htio usmrtili”, odgovori mu žena, “ne bi iz naše ruke primio paljenice ni prinosa i ne bi nam dao da sve to vidimo niti da takvo što čujemo.” ²⁴ Žena rodi sina i nadjenu mu ime Samson. Dijete odraste i Jahve ga blagoslovi. ²⁵ I Jahvin duh bijaše s njim u Danovu taboru, između Sore i Eštaola.

14

¹ I siđe Samson u Timnu i ugleda ondje djevojku među filistejskim kćerima. ² Vrativši se, povjeri to ocu i majci: “Opazio sam u Timni”, reče on, “djevojku među filistejskim kćerima: oženite me njome.” ³ Otac i mati rekoše: “Zar nema djevojaka među kćerima tvoga plemena i u svemu našem narodu da moraš uzeti ženu između neobrezanih Filistejaca?” Ali Samson odgovori ocu: “Oženi me njome jer mi ona omilje.” ⁴ Otac mu i majka nisu znali da je to od Jahve, koji je tražio zadjevicu s Filistejcima jer Filistejci u ono doba vladahu Izraelom. ⁵ Samson siđe tako u Timnu i kad dođe do timnjanskih vinograda, gle - odjednom preda nj iskoči mladi lav ričući. ⁶ Duh Jahvin zahvati Samsona, i on goloruk raskida lava kao što se raskida jare; ali ne reče ni ocu ni majci što je učinio. ⁷ Došavši, razgovori se s djevojkom i ona mu omilje. ⁸ Poslije nekog vremena, kada se vratio da je odvede, Samson skrenu da vidi mrtvog lava, a to u mrtvom lavu roj pčela i med. ⁹ On uze meda u ruke i jeo ga je idući putem. Kada se vratio k ocu i majci, dade ga i njima te i oni jedoše; ali im ne reče da ga je uzeo iz mrtvog lava. ¹⁰ Zatim ode ženi i ondje prirediše gozbu Samsonu; trajala je sedam dana, jer tako običavahu mladi ljudi. ¹¹ Ali kako ga se bojahu, izabraše trideset svadbenih drugova da budu uza nj. ¹² Tad im reče Samson: “Hajde da vam zadam zagonetku. Ako je odgonetnete za sedam svadbenih dana, dat ću vam trideset truba finog platna i trideset svečanih haljina. ¹³ Ali ako je ne mognete

odgonetnuti, vi ćete meni dati trideset truba platna i trideset svečanih haljina.” “Zadaj nam zagonetku”, odgovore mu oni, “mi te slušamo.”¹⁴ A on im reče: “Od onog koji jede izišlo je jelo, od jakoga izišlo je slatko.” Ali za tri dana nisu mogli odgonetnuti zagonetke.¹⁵ Četvrtoga dana rekoše Samsonovoj ženi: “Izvuci od muža na prijevaru rješenje zagonetke, ili ćemo spaliti i tebe i očev ti dom! Zar ste nas ovamo pozvali da nas oplijenite?”¹⁶ Tada žena, uplakana, obisnu Samsonu oko vrata govoreći: “Ti mene samo mrziš i ne ljubiš me. Zadao si zagonetku sinovima moga naroda, a meni je nisi objasnio.” On joj odgovori: “Nisam je objasnio ni ocu ni majci, a tebi da je kažem?”¹⁷ Ona mu plakaše oko vrata sedam dana, koliko je trajala gozba. Sedmoga dana on joj kaza odgonetku: toliko je na nj navaljivala. I ona je odade sinovima svoga naroda.¹⁸ Sedmoga dana, prije nego je zašlo sunce, ljudi iz toga grada rekoše Samsonu: “Što ima slađe od meda i što ima jače od lava?” A on im odgovori: “Da niste s mojom junicom orali, ne biste zagonetke pogodili.”¹⁹ Tada duh Jahvin dođe na njega, te on siđe u Aškelon i ondje pobi trideset ljudi, uze im odjeću i dade svečane haljine onima koji su odgonetnuli zagonetku, a onda se sav gnjevan vrati očevoj kući.²⁰ A Samsonovu ženu dadoše drugu koji mu bijaše svadbeni pratilac.

15

¹ Poslije nekog vremena, o žetvi pšenice,

Samson dođe da pohodi svoju ženu, donijevši joj kozle i reče: “Želim ući k svojoj ženi u ložnicu.” Ali mu tast ne dopusti. ² “Mislio sam,” reče mu on, “da si je zamrzio, pa sam je dao tvome drugu. Ali zar njezina mlađa sestra nije ljepša od nje? Uzmi je namjesto one!” ³ Samson mu odgovori: “Ovaj put neću biti krivac Filistejcima kad im učinim zlo.” ⁴ I ode Samson, ulovi tri stotine lisica, uze luči i, okrenuvši rep prema repu, stavi jednu luč među dva repa. ⁵ Tad zapali luči, pusti lisice u filistejska polja i popali im snopove, i nepokošeno žito, i vinograde, i maslinike. ⁶ Filistejci zapitaše: “Tko je to učinio?” Odgovoriše im: “Samson, Timnjaninov zet, zato što mu tast oduze ženu i dade je njegovu drugu.” Tad Filistejci odoše i spalije onu ženu i njenu obitelj. ⁷ “Kad ste to učinili”, reče im Samson, “neću mirovati dok vam se ne osvetim.” ⁸ I sve ih izudara uzduž i poprijeko i žestoko ih porazi. Poslije toga ode u spilju Etamske stijene i ondje se nastani. ⁹ Tad Filistejci krenuše, utaboriše se u Judi i raširiše do Lehija. ¹⁰ “Zašto ste pošli na nas?” - upitaše ih Judejci. A oni im odgovoriše: “Pošli smo da svežemo Samsona i da mu učinimo kako je on učinio nama.” ¹¹ Tri tisuće Judejaca odoše tada k spilji Etamske stijene i rekoše Samsonu: “Zar ne znaš da Filistejci nama gospodare? Zašto si nam onda to učinio?” On im odgovori: “Kako oni meni, tako ja njima!” A oni mu rekoše: ¹² “Dođosmo da te svežemo i predamo u ruke Filistejaca.” “Zakunite mi se”, reče im, “da me nećete ubiti.”

¹³ “Ne”, odgovoriše mu, “mi ćemo te samo svezati i predati u njihove ruke, ali te zacijelo ne želimo pogubiti.” Onda ga svezaše sa dva nova užeta i odvedoše iz spilje. ¹⁴ Kad ga dovedoše u Lehi i kad Filistejci, vičući od radosti, pojuriše na nj, duh Jahvin zahvati ga i užeta na njegovim rukama postadoše kao laneni konci, spaljeni ognjem, i spadoše mu s ruku. ¹⁵ Spazivši još sirovu magareću čeljust, pruži on ruku, uze onu čeljust i pobi njome tisuću ljudi. ¹⁶ Tad reče Samson: “Magarećom čeljusti gomile prebih, Magarećom čeljusti tisuću pobih.” ¹⁷ Rekavši to, baci čeljust iz ruke. Zato odonda ono mjesto zovu Ramat Lehi. ¹⁸ Kako bijaše jako ožednio, zavapi Jahvi govoreći: “Ti si izvojštio ovu veliku pobjedu rukama svoga sluge, a zar sada moram umrijeti od žeđi i pasti u ruke neobrezanima?” ¹⁹ Tad Jahve rasiječe udubinu što je kod Lehija i voda poteče iz nje. Samson se napi i vrati mu se snaga, oživje mu duh. Zato su onom izvoru dali ime En Hakore, a postoji još i danas u Lehiju. ²⁰ Samson bijaše sudac u Izraelu za vrijeme filistejske vladavine dvadeset godina.

16

¹ Odatle ode Samson u Gazu; ondje vidje neku bludnicu i uđe k njoj. ² Žiteljima Gaze javiše: “Samson je došao ovamo!” Opkoliše ga i vrebahu ga svu noć na gradskim vratima. Svu noć bijahu mirni. “Pričekajmo do zore”, mišljahu, “pa ćemo ga ubiti.” ³ Ali je Samson ležao samo do ponoći, a o ponoći ustade, dohvati gradska vrata s oba

dovratnika, iščupa ih zajedno s prijevornicom, metnu ih na ramena i odnese na vrh gore koja je nasuprot Hebronu i položi ih ondje. ⁴ Poslije toga zamilova on neku ženu iz doline Soreka po imenu Delilu. ⁵ Filistejski knezovi dođoše k njoj i rekoše joj: “Zavedi ga i doznaj gdje stoji njegova velika snaga, kako bismo ga mogli svladati pa da ga svežemo i učinimo nemoćnim. A dat će ti svaki od nas po tisuću i sto srebrnih šekela.” ⁶ Delila upita Samsona: “Kaži mi gdje stoji tvoja velika snaga i čime bi se mogao svezati i svladati.” ⁷ Samson joj odgovori: “Da me svežu sa sedam svježih još neosušenih žila od luka, onemoćao bih i postao kao običan čovjek.” ⁸ Filistejski knezovi donesu Delili sedam svježih još neosušenih žila i ona ga veza njima. ⁹ Kod nje u sobi bijaše zasjeda i ona viknu: “Samson, eto Filistejaca na te!” On pokida žile kao što se prekine kućina kad se primakne ognju. I tako ne doznadoše za tajnu njegove snage. ¹⁰ Tad reče Delila Samsonu: “Prevario si me i slagao mi. Ali mi sada kaži čime bi te trebalo vezati.” ¹¹ On joj odgovori: “Da me dobro svežu novim još neupotrijebljenim užetima, onemoćao bih i postao kao običan čovjek.” ¹² Tada Delila uze nova užeta, sveza ga njima i viknu mu: “Samson, eto Filistejaca na te!” Kod nje u sobi bijaše zasjeda, ali on prekide užeta na rukama kao da su konci. ¹³ Tada Delila reče Samsonu: “Varaš me svejednako i lažeš mi. Kaži mi napokon čime bi te trebalo vezati.” On joj odgovori: “Da otkaš sedam pramenova moje kose na tkalačkom stanu i da ih zaglaviš klinom, onemoćao bih i postao

kao običan čovjek.” ¹⁴ Ona ga uspava i otka sedam pramenova njegove kose na tkalačkom stanu, zabi klin i viknu mu: “Eto Filistejaca na te, Samsone!” On se probudi i istrgne i klin i tkalački stan. I nije otkrila tajnu njegove snage. ¹⁵ Delila mu reče: “Kako možeš reći da me ljubiš kad tvoje srce nije sa mnom? Triput si me već prevario i nisi mi kazao gdje je tvoja velika snaga.” ¹⁶ Kako mu je svakog dana dodijavala molbama i mučila ga, njemu već dozlogrdje. ¹⁷ I otvori joj cijelo svoje srce: “Nikada britva nije prešla po mojoj glavi jer sam od majčine utrobe nazirej Božji. Da me obriju, sva bi me snaga ostavila, onemoćao bih i postao bih kao običan čovjek.” ¹⁸ Delila tad shvati da joj je otvorio cijelo svoje srce; pozva filistejske knezove i reče im: “Dođite sada jer mi je otvorio cijelo svoje srce.” I filistejski knezovi dođoše k njoj i donesoše sa sobom novac. ¹⁹ Uspavavši Samsona na svojim koljenima, ona dozva čovjeka te mu obrija s glave sedam pramenova kose. Tako on poče slabiti i ostavi ga snaga. ²⁰ Kad ona povika: “Samsone, eto Filistejaca na te!” on se probudi i pomisli: “Izvući ću se kao i uvijek i oslobodit ću se.” Ali nije znao da se Jahve od njega okrenuo. ²¹ Filistejci ga uhvatiše, iskopaše mu oči i odvedoše ga u Gazu. Okovaše ga dvostrukim mjedenim lancem te je okretao mlin u tamnici. ²² Ali kosa gdje mu je obrijaše počne opet rasti. ²³ A knezovi se filistejski skupiše da prinesu veliku žrtvu svome bogu Dagonu i da se provede. Govorahu oni: “Bog naš predade

nam u ruke Samsona, našeg neprijatelja.”²⁴ A narod, vidjevši ga, uze hvaliti svoga boga i klicati u njegovu čast govoreći: “Bog naš predade nam u ruke Samsona, našeg neprijatelja, koji nam je zemlju pustošio i tolike naše usmrtio.”²⁵ Kad im se srce razigralo, povikaše: “Dovedite Samsona da nas zabavlja!” I dovedoše iz tamnice Samsona i on igraše pred njima; a onda ga postaviše među stupove.²⁶ Samson tada reče dječaku koji ga je vodio za ruku: “Vodi me i pomози mi da opipam stupove na kojima počiva zdanje da se naslonim na njih.”²⁷ A kuća bijaše puna ljudi i žena. Bijahu tu i svi filistejski knezovi, a na krovu tri tisuće ljudi koji su gledali kako Samson igra.²⁸ Samson zavapi Jahvi: “Gospodine Jahve, spomeni me se i samo mi još sada podaj snagu da se Filistejcima odjednom osvetim za oba oka.”²⁹ I Samson napipa dva srednja stupa na kojima počivaše zdanje, oprije se o njih, desnom o jedan, a lijevom o drugi,³⁰ i viknu: “Neka poginem s Filistejcima!” Nato uprije iz sve snage i sruši zdanje na knezove i na sav narod koji se ondje nalazio. Više ih ubi umirući nego što ih pobi za života.³¹ Poslije dođoše njegova braća i sva kuća njegova oca, uzeše ga i odnesoše i pokopaše ga između Sore i Eštaola, u grobu Manoaha, oca njegova. On je sudio Izraelu dvadeset godina.

17

¹ Bijaše u Efrajimovoj gori čovjek po imenu Mikajehu. ² On reče majci: “Tisuću i sto srebrnih šekela što su ti ukradeni i zbog kojih si izustila kletvu - uši su je moje čule - taj je novac kod

mene, ja sam ga uzeo.” Mati mu odgovori: “Jahve te blagoslovio, sine moj!” ³ I Mikajehu vrati joj tisuću i sto srebrnih šekela. A mati mu njegova reče: “Te sam novce posvetila Jahvi iz svoje ruke za tebe, sine moj, da se izdjela za to rezan ili ljeven idol. I evo, za to ih dajem.” ⁴ Majka uze dvije stotine srebrnih šekela i dade ih zlataru. On načini od njih rezani i ljevni idol koji postaviše u Mikajehuevoj novoj kući. ⁵ On mu sagradi svetište, zatim načini efod i terafe te posveti jednoga od svojih sinova da mu bude svećenik. ⁶ U to vrijeme u Izraelu nije bilo kralja i svatko je radio po miloj volji. ⁷ Bijaše neki mladić iz Betlehema u Judi, iz Judina plemena; bio je levit i boravio je ondje kao došljak. ⁸ Taj čovjek ode iz grada Betlehema u Judi da se nastani na kakvu prikladnu mjestu kao došljak. Putujući, dođe u Efrajimovu goru do Mikine kuće. ⁹ Mika ga upita: “Odakle dolaziš?” “Ja sam levit iz Judina Betlehema”, odgovori mu on, “i putujem da se negdje nastanim.” ¹⁰ “Ostani kod mene”, reče mu Mika, “i budi mi ocem i svećenikom, a ja ću ti davati deset srebrnih šekela na godinu, haljine i hranu.” I levit uđe. ¹¹ Levit je pristao da ostane u njega, i mladić mu bijaše kao jedan od sinova. ¹² Mika posveti levita za svećenika; mladić je postao njegovim svećenikom i živio je u Mikinoj kući. ¹³ “Sad znam”, reče Mika, “da će mi Jahve učiniti dobro kad imam levita za svećenika.”

18

¹ U ono vrijeme ne bijaše kralja u Izraelu.

Tada je Danovo pleme tražilo zemljište gdje da se naseli, jer mu do toga dana nije dopalo zemljište među Izraelovim plemenima. ² Zato poslaše Danovci petoricu ljudi iz svoga plemena, ljude osobito hrabre iz Sore i Eštaola, da izvide i upoznaju zemlju. I rekoše im: "Idite, istražite zemlju." I oni dođoše u Efrajimovu goru, do Mikine kuće, i ondje zanočiše. ³ Kako bijahu blizu Mikine kuće, poznaše glas mladog levita; svratiše se onamo te ga upitaše: "Tko te doveo ovamo? Što tu radiš? I što ćeš tu?" ⁴ A on im odgovori: "Mika je učinio sa mnom tako i tako. On me najmio, a ja mu služim kao svećenik." ⁵ "Upitaj Boga", kazaše mu, "da znamo hoće li nam uspjeti put koji smo poduzeli." ⁶ "Idite u miru", odgovori im svećenik, "put na koji ste pošli po volji je Jahvi." ⁷ Tada odoše ona petorica i stigoše u Lajiš. I vidješe da narod koji prebiva u njemu živi bez straha - po običaju Sidonaca - bezbrižno i mirno; imaju svega što rodi zemlja, daleko su od Sidonaca i nemaju nikakvih odnosa s Aramejcima. ⁸ Kad se vratiše svojoj braći u Sori i Eštaolu, braća ih upitaše: "Što ste doznali?" ⁹ Oni odgovoriše: "Na noge! Navalimo na njih! Zemlja koju smo vidjeli vrlo je dobra. O vi, lijenčine! Ne oklijevajte navaliti da osvojite tu zemlju. ¹⁰ Kada dođete, naći ćete ondje bezbrižan narod. Zemlja je prostrana. Bog je predao u vaše ruke mjesto koje ne oskudijeva ni u čemu što rodi zemlja!" ¹¹ Tako je odande krenulo šest stotina naoružanih ljudi iz Danova plemena iz Sore i Eštaola. ¹² Krenuli su i

utaborili se u Kirjat Jearimu u Judi. Zato se to mjesto naziva do današnjeg dana Danovim taborom, a nalazi se na zapadu od Kirjat Jearima. ¹³ Odatle se zaputiše u Efrajimovu goru i dođoše do Mikine kuće. ¹⁴ A ona petorica što bijahu išla izviđati zemlju rekoše svojoj braći: “Znate li da u ovim kućama imaju efod, terafe i ljeveni idol? Sada pazite što ćete raditi.” ¹⁵ Skrenuvši, oni uđoše u kuću mladog levita, u Mikinu kuću, i pozdraviše ga. ¹⁶ I dok je šest stotina naoružanih ljudi od Danovih sinova stajalo pred vratima, ¹⁷ ona petorica što su išla izviđati zemlju uđoše, uzeše efod, terafe i ljeveni idol, a svećenik stajaše na pragu pokraj šest stotina naoružanih ljudi. ¹⁸ Kad su ušli u Mikinu kuću i uzeli efod, terafe, rezani i ljeveni idol, svećenik im reče: “Što to radite?” ¹⁹ “Šuti”, odgovoriše mu. “Stavi ruku na usta i hajde s nama. Bit ćeš nam otac i svećenik. Zar ti je bolje biti svećenikom u kući jednog čovjeka nego da budeš svećenikom jednog plemena i roda u Izraelu?” ²⁰ Svećenik se obradova; uze on efod, terafe i rezani i ljeveni idol te ode s ljudima. ²¹ Vrativši se na put kojim su krenuli, odoše pustivši naprijed žene i djecu, stoku i dragocjenosti. ²² Bijahu već daleko od Mikine kuće, kad gle - ljudi što življahu u susjednim kućama, blizu Mikine, uzbunili se i krenuli u potjeru za Danovcima. ²³ Kada počеше vikati za Danovim sinovima, oni se obazreše i rekoše Miki: “Što ti je? Što ste se skupili?” ²⁴ On odgovori: “Uzeli ste moga boga koga sam sebi načinio i svećenika te odlazite. A što ostaje

meni? I još mi kažete: 'Što ti je?'" ²⁵ Danovci mu odgovore: "Da te više nismo čuli! Jer bi gnjevni ljudi mogli udariti na vas te bi upropastio sebe i svoju kuću!" ²⁶ Danovci odoše dalje, a Mika, videći da su jači od njega, okrenu se i vrati kući. ²⁷ I tako, uzevši boga što ga je načinio Mika i svećenika koga je najmio da mu služi, Danovci navališe na Lajiš, na mirne i spokojne ljude, te ih posjekoše oštrim mačem i spališe grad. ²⁸ Nikoga ne bijaše da pomogne Lajišanima, jer bijahu daleko od Sidona i ne imahu nikakvih odnosa s Aramejcima, a osim toga grad bijaše u dolini koja se pruža prema Bet-Rehobu. Potom su opet sagradili grad i nastanili se u njemu. ²⁹ I nazvaše ga Dan, po imenu svoga pretka Dana, koji se rodio Izraelu. A prije se grad zvao Lajiš. ³⁰ I Danovci namjestiše sebi rezani i ljeveni idol. A Jonatan, sin Geršona, sina Mojsijeva, a zatim njegovi sinovi, bijahu svećenici Danova plemena do dana kada je narod bio odveden u izgnanstvo. ³¹ I stajaše im onaj rezani i ljeveni idol što ga je Mika načinio, i ostade ondje za sve vrijeme dokle Dom Božji bijaše u Šilu.

19

¹ U ono vrijeme kad u Izraelu još ne bijaše kralja, živio neki čovjek, levit, kao došljak na kraju Efrajimove gore. Uzeo on za inoću ženu iz Judina Betlehema. ² Rasrdivši se jednom, njegova ga inoča ostavi i vrati se u očevu kuću u Judin Betlehem i bila je ondje neko vrijeme, kakva četiri mjeseca. ³ Njen muž ode k njoj da je

urazumi i dovede natrag; imao je sa sobom slugu i dva magarca. Dok je prilazio kući oca mlade žene, opazi ga tast i veselo mu iziđe u susret. ⁴ Tast, otac mlade žene, zadrži ga tri dana kod sebe te su jeli, pili i noćivali. ⁵ Četvrtoga dana uraniše; levit se spremao da ide, kad otac mlade žene reče zetu: “Okrijepi se zalogajem kruha, pa onda idite.” ⁶ I tako sjedoše te su obojica jela i pila, a onda otac mlade žene reče čovjeku: “Hajde, ostani još noćas i proveseli se!” ⁷ A kad čovjek ustade da pođe, tast uze navaljivati na njega te on još jednom ondje prenoći. ⁸ Petoga dana levit urani da krene, ali mu otac mlade žene reče: “Okrijepi se najprije!” Tako su proveli vrijeme jedući zajedno dok se nije nagnuo dan. ⁹ Muž ustade da ide, s inoćom i slugom, kad mu tast, otac mlade žene, reče: “Evo se dan nagnuo k večeru. Prenoći još ovdje i proveseli se, pa sutra uranite na put i vratite se svom šatoru.” ¹⁰ Ali čovjek ne htjede prenoćiti nego ustade i krenu. Tako je došao do pred Jebus, to jest Jeruzalem. S njim su bila dva osamarena magarca, inoća i sluga. ¹¹ Kad su bili blizu Jeruzalema, dan se već jako nagnuo, pa sluga reče svome gospodaru: “Hajde da se svratimo u taj jebusejski grad da tu prenoćimo.” ¹² Ali mu gospodar odgovori: “Nećemo se svraćati u grad tuđinaca koji nisu Izraelci, nego ćemo ići do Gibee.” ¹³ Još reče sluzi: “Hajde, požurimo se da stignemo u koje od tih mjesta gdje ćemo prenoćiti, u Gibeu ili Ramu.” ¹⁴ I prodoše, nastavljajući put. Kad su stigli pred Benjaminovu Gibeu, sunce je

zapadalo. ¹⁵ Oni skrenuše onamo da prenoće u Gibej. Ušavši, levit sjede na gradskom trgu, ali ne bijaše nikoga da ih primi u kuću da prenoće. ¹⁶ I dođe neki starac koji se predvečer vraćao s posla u polju. Bijaše to čovjek iz Efrajimove gore; življaše u Gibej kao došljak, a svi žitelji toga mjesta bijahu Benjaminovci. ¹⁷ Podigavši oči, ugleda putnika na gradskom trgu: “Odakle dolaziš i kamo ćeš?” - upita ga starac. ¹⁸ A on mu odgovori: “Idemo od Judina Betlehema, na kraj Efrajimove gore. Ja sam odande. Išao sam u Judin Betlehem i vraćam se kući, ali nema nikoga da me primi k sebi u kuću. ¹⁹ Imam i slame i krme za svoje magarce, a i kruha i vina za sebe, za svoju ženu i za momka koji prati mene, tvoga slugu. Imamo svega dosta.” ²⁰ “Mir s tobom i dobro mi došao”, odgovori starac. “Moja je briga što ti je potrebno, samo nemoj noćiti na trgu.” ²¹ I uvede ga u svoju kuću i baci krme magarcima. Putnici su oprali noge, a onda jeli i pili. ²² Dok su se oni krijepili, gle, neki građani, opaki ljudi, okružiše kuću i, lupajući svom snagom o vrata, rekoše starcu, gospodaru kuće: “Izvedi toga čovjeka što je ušao u tvoju kuću da ga se namilujemo.” ²³ Tad iziđe domaćin iz kuće i reče im: “Ne, braćo moja, ne činite zla. Taj je čovjek ušao u moju kuću, zato ne činite bezakonja. ²⁴ Evo, moja je kći djevica, prepustit ću vam je. Činite od nje što vam drago, ali ovom čovjeku ne činite bezakonja.” ²⁵ Ljudi ga ne htjedoše poslušati. Tad onaj čovjek uze inoću te im je izvede. Oni su je silovali i zlostavljali svu

noć do jutra, a kad je zora zabijeljela, pustiše je. ²⁶ Pred zoru žena dođe i pade na ulaz kuće onog čovjeka gdje je bio njen gospodar i ležala je ondje dok se nije razdanilo. ²⁷ Njen je gospodar ujutro ustao, otvorio kućna vrata te izišao da nastavi put, kad spazi ženu, svoju inoću, kako leži na kućnim vratima s rukama na pragu. ²⁸ “Ustani, idemo!” - reče joj. Ali ne bijaše odgovora. Onda je uze, natovari na magarca i krenu na put da se vrati kući. ²⁹ Kada je došao kući, trže nož i uze mrtvo tijelo inočino, rasiječe ga, ud po ud, na dvanaest dijelova te ih razasla u sve krajeve Izraela. ³⁰ I tko god vidje reče: “Ovakvo što se nije dogodilo od dana kada su Izraelci izašli iz Egipta do današnjeg dana. Valja o tome promisliti, vijećati i govoriti.”

20

¹ Tada iziđe sav Izrael i sabra se sva zajednica kao jedan čovjek, od Dana do Beer Šebe i do gileadske zemlje, kod Jahve u Mispi. ² Glavari svega naroda, svih Izraelovih plemena, dođoše na zbor Božjeg naroda, četiri stotine tisuća pješaka vičnih maču. ³ A Benjaminovci doznaše da su Izraelovi sinovi uzišli u Mispu. Sinovi Izraelovi zapitaše tada: “Kažite nam kako se dogodio zločin!” ⁴ Levit, muž ubijene žene, uze riječ: “Došao sam s inočom u Benjaminovu Gibeu da prenoćim. ⁵ A građani Gibee ustadoše na mene i noću opkoliše kuću u kojoj sam bio; mene su htjeli ubiti, a moju su inoću silovali tako da je umrla. ⁶ Zato sam uzeo mrtvu inoću,

rasjekao je u komade i razaslao je u sve krajeve Izraelove baštine, jer su počinili sramotno djelo u Izraelu. ⁷ Izraelci, evo vas svih ovdje. Posavjetujte se i ovdje stvorite odluku.” ⁸ Sav narod ustade kao jedan čovjek govoreći: “Neka se nitko od nas ne vraća svome šatoru, neka nitko ne ide svojoj kući! ⁹ Nego da sada ovo učinimo Gibej: bacit ćemo ždrijeb; ¹⁰ i uzet ćemo iz svih Izraelovih plemena po deset ljudi od stotine, po stotinu od tisuće i po tisuću od deset tisuća: oni će nositi hranu vojsci, onima koji će krenuti da kazne Benjaminovu Gibeu za sramotu što ju je počinila u Izraelu.” ¹¹ I sabraše se svi Izraelci protiv onoga grada, udruženi kao jedan čovjek. ¹² Tada Izraelova plemena razaslaše poslanike po svemu Benjaminovu plemenu s porukom: “Kakav se to zločin dogodio među vama? ¹³ Sada izručite one opake ljude što su u Gibej da ih smaknemo te iskorijenimo zlo iz Izraela!” Ali Benjaminovci ne htjedoše poslušati svoje braće Izraelaca. ¹⁴ Benjaminovci se skupiše u Gibej iz svojih gradova da se pobiju s Izraelcima. ¹⁵ A Benjaminovaca koji su došli iz raznih gradova nabrojiše toga dana dvadeset i šest tisuća ljudi vičnih maču, bez stanovnika Gibej. ¹⁶ Od svega toga naroda bijaše sedam stotina vrsnih ljudi, koji su bili ljevaci, i svaki je taj gađao kamenom iz pračke navlas točno, ne promašujući cilja. ¹⁷ A bijaše Izraelaca, osim sinova Benjaminovih, četiri stotine tisuća, sve ljudi vičnih maču i sve samih ratnika. ¹⁸ I sinovi Izraelovi, ustavši, pođoše u Betel da se posavjetuju s Bogom: “Tko će od nas prvi u boj protiv Benjaminovaca?”

- zapitaše Izraelci. A Jahve odgovori: “Neka Juda pođe prvi.” ¹⁹ Izjutra krenuše Izraelci te se utaboriše pred Gibeom. ²⁰ Krenuvši u boj protiv Benjaminovaca, svrstaše se u bojni red pred Gibeom. ²¹ A Benjaminovci iziđoše iz Gibee i pobiše toga dana Izraelu dvadeset i dvije tisuće ljudi, koji ostadoše na onome polju. ²² Izraelci odoše i plakahu pred Jahvom sve do večeri, a onda upitaše Jahvu govoreći: “Moramo li opet izići u boj protiv sinova svoga brata Benjamina?” A Jahve im odgovori: “Pođite na njega!” ²³ Tada se vojska Izraelovih sinova ohrabri i nanovo svrsta u bojni red na istome mjestu gdje se svrstala prvog dana. ²⁴ Drugoga se dana Izraelci približiše Benjaminovcima, ²⁵ ali toga drugog dana Benjamin iziđe iz Gibee pred njih i pobi Izraelcima još osamnaest tisuće ljudi, koji ostadoše na onome polju - sve sami poizbor ratnici, vični maču. ²⁶ Tada svi Izraelci i sav narod odoše u Betel te plakahu i stajahu ondje pred Jahvom; cio su dan postili do večeri, prinosili paljenice i žrtve pomirnice pred Jahvom. ²⁷ I tad opet Izraelci upitaše Jahvu, jer se u ono vrijeme Kovčeg saveza Božjega nalazio na tome mjestu, ²⁸ i Pinhas, sin Aronova sina Eleazara, posluživaše ga. Oni upitaše: “Moramo li opet izići u boj protiv sinova našega brata Benjamina?” A Jahve im odgovori: “Pođite, jer ću ih sutra predati u vaše ruke.” ²⁹ Tad Izrael postavi čete u zasjedu oko Gibee. ³⁰ Trećega dana pođoše Izraelci protiv Benjaminovaca i svrstaše se u bojne redove pred Gibeom, kao i

prije. ³¹ Benjaminovci iziđoše na njih, a oni ih odmamiše daleko od grada. Kao i prije, ubijahu Benjaminovci neke po putovima, od kojih jedan ide u Betel, a drugi u Gibeu; ubiše tako oko trideset Izraelaca. ³² I govorahu Benjaminovci: “Evo ih tučemo kao i prvi put.” A Izraelci rekoše: “Bježimo dok ih ne odmamimo na otvorene putove, daleko od grada!” ³³ Tada se glavnina Izraelove vojske pomakne sa svoga položaja i svrsta se u bojni red kod Baal Tamara, a zasjeda Izraelova iziđe iz svog skrovišta zapadno od Gibee. ³⁴ Deset tisuća vrsnih ljudi izabranih iz sveg Izraela sleže se prema Gibei. Boj bijaše žestok. Benjaminovci nisu ni slutili da će ih zadesiti zlo. ³⁵ I Jahve potuče Benjamina pred Izraelom toga dana te Izraelci pobiše Benjamina dvadeset i pet tisuća i sto ljudi vičnih maču. ³⁶ Benjaminovci vidješe da su pobijeđeni. Ljudi Izraelci bijahu se povukli sa svojih bojnih položaja pred Benjaminom uzdajući se u zasjedu što su je postavili oko Gibee. ³⁷ A oni koji bijahu u zasjedi navališe brže na Gibeu i, ušavši u nju, posjekoše oštrim mačem sve stanovništvo. ³⁸ Izraelovi se ljudi bijahu dogovorili s onima u zasjedi da ovi podignu iz grada stup dima kao znak: ³⁹ tada bi se Izraelovi ljudi povukli iz boja. Benjamin poče ubijati Izraelce i posiječe im tridesetak ljudi. “Doista, padaju pred nama kao u prijašnjem boju.” ⁴⁰ A kada se znak, stup dima, počeo dizati iz grada, obazre se Benjamin i vidje kako se plamen iz svega grada diže prema nebu. ⁴¹ Tada se Izraelovi ljudi okrenuše, a

Benjaminovce obuze užas jer vidješe da ih je zadesilo zlo. ⁴² I pobjegoše ispred Izraelaca prema pustinji, ali im ratnici bijahu za petama, a oni što su dolazili iz grada ubijahu ih s leđa. ⁴³ Tako su opkolili Benjamina i, goneći ga bez predaha, uništiše ga pred Gibeom na istočnoj strani. ⁴⁴ I palo je Benjaminu osamnaest tisuća ljudi, sve samih vrsnih junaka. ⁴⁵ Preživjeli se okrenuše i pobjegoše u pustinju prema Rimonskoj stijeni. Sijekući po cestama, Izraelci pobiše još pet tisuća ljudi; a onda pognaše Benjamina do Gideoma i pobiše još dvije tisuće ljudi. ⁴⁶ Toga dana palo je Benjaminovaca dvadeset tisuća ljudi vičnih maču, sve samih vrsnih junaka. ⁴⁷ Šest stotina ljudi pobjeglo je u pustinju prema Rimonskoj stijeni. ⁴⁸ Izraelovi se ljudi vratiše potom Benjaminovcima, posjekoše oštrim mačem muškarce u gradovima, stoku i što se god našlo; i sve gradove na koje su naišli u Benjaminu popališe ognjem.

21

¹ Izraelovi se ljudi bijahu ovako zakleli u Mispi: “Nitko od nas neće dati svoju kćer za ženu Benjaminovu sinu.” ² I ode narod u Betel i ostade ondje pred Bogom do večeri, naričući i jecajući. ³ Govorili su: “Zašto se, o Jahve, Bože Izraelov, ova nesreća morala dogoditi da Izraelu danas nestane jednog plemena?” ⁴ Sutradan uraniše ljudi i sagradiše ondje žrtvenik; prinesoše paljenice i žrtve zahvalnice. ⁵ Tad zapitaše Izraelci: “Ima li koga među svim plemenima

Izraelovim da nije došao na zbor Jahvi?” Jer su se svečano zakleli da će pogubiti onoga tko ne dođe u Mispu k Jahvi. ⁶ Izraelcima se sada sažalilo na brata Benjamina te rekoše: “Danas je otkinuto jedno pleme od Izraela. ⁷ Kako ćemo dati žene onima koji su preostali kad se zaklesmo Jahvom da im nećemo dati svojih kćeri za žene?” ⁸ Zato zapitaše: “Ima li koga među Izraelovim plemenima da nije došao k Jahvi u Mispu?” I pronađe se da nije došao u tabor, na zbor, nitko od žitelja Jabeša u Gileadu. ⁹ Jer kada se narod prebrojio, ondje ne bijaše nikoga od žitelja Jabeša u Gileadu. ¹⁰ Zato zajednica posla onamo dvanaest tisuća hrabrih ljudi i zapovjedi im: “Idite i posijecite oštrim mačem stanovnike Jabeša u Gileadu, zajedno sa ženama i djecom. ¹¹ Evo što ćete učiniti: izručit ćete prokletstvu sve muškarce i sve žene što su dijelile postelju sa čovjekom, ali ćete sačuvati život djevicama.” Tako i učiniše. ¹² I našli su među stanovnicima Jabeša u Gileadu četiri stotine mladih djevojaka koje nisu dijelile postelje s čovjekom i doveli su ih u tabor u Šilu, koji je u Kanaanu. ¹³ Sva zajednica posla tada poslanike Benjaminovcima koji bijahu na Rimonskoj stijeni: objaviše im mir. ¹⁴ Tako se oporavi Benjamin. Dadoše im one među ženama iz Jabeša u Gileadu koje su ostavili na životu, ali ih ne bijaše dovoljno za sve. ¹⁵ Narodu se sažalio Benjamin što je Jahve načinio prazninu među Izraelovim plemenima. ¹⁶ “Kako ćemo naći žene onima što su ostali”, rekoše starješine zbora,

“kad su Benjaminu istrijebljene žene?” ¹⁷ Rekoše još: “Kako sačuvati ostatak Benjaminu da se ne zatre jedno pleme iz Izraela? ¹⁸ A ne možemo im dati svoje kćeri za žene.” Jer se bijahu zakleli rekavši: “Proklet bio onaj koji daje ženu Benjaminu!” ¹⁹ “Ali”, rekoše, “svake se godine slavi u Šilu Jahvina svetkovina.” Grad se nalazi na sjeveru od Betela, istočno od ceste koja vodi iz Betela u Šekem i južno od Lebone. ²⁰ I zato svjetovaše Benjaminovce: “Idite u zasjedu po vinogradima. ²¹ Pazite, pa kada djevojke iz Šila iziđu da plešu u kolu, vi iskočite iz vinograda, otmite svaki sebi ženu između šilskih kćeri pa otidite u Benjaminovu zemlju. ²² A kad njihovi očevi ili njihova braća dođu da se prituže na vas, mi ćemo im reći: 'Oprostite im što je svaki uzeo po ženu kao u ratu; vi im ih niste dali, pa je tako krivnja na vama.’” ²³ Benjaminovci učiniše tako i od djevojaka koje oteše uzeše onoliki broj žena koliko bijaše njih. Onda odoše svaki na svoju baštinu, sagradiše opet gradove i naseliše se u njima. ²⁴ Izraelci se tada razidoše, svaki u svoje pleme i u svoj rod, i svaki se odande vrati na svoju baštinu. ²⁵ U to vrijeme ne bijaše kralja u Izraelu i svatko je živio kako mu se činilo da je pravo.

Sveta Biblija
The Holy Bible in the Croatian language, translated
by Ivan Šarić Sarajevo

Public Domain

Language: Hrvatski (Croatian)

2019-12-16

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source
files dated 17 Dec 2019

814ebc92-1eb7-5ca7-a82b-7435e80342a7